

בתי משפט

ת"פ 11-06-19434

בית המשפט המחוזי ירושלים

03 יוני 2013

לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ערן אלמליח
ע"י ב"כ עו"ד סוויסה

הנאשם

הכרעת דין

1. ביום 14.2.11 נסעו שלושה זוגות חברים מדרום הארץ לחגוג את "חג האהבה" בוילה אותה שכרו ביישוב שדות מיכה. לאחר שבילו ונהנו, עזבה החבורה את המקום לפנות בוקר של יום 15.2.11 והחלה את הנסיעה חזרה לביתם. הנסיעה הסתיימה בתאונת דרכים, לאחר שנהג הרכב בו נסעו איבד את השליטה ברכב, הרכב סטה למסלול הנגדי, התנגש במעקה הבטיחות והתהפך. כתוצאה מכך נגרם מותו של אחד הנוסעים, סהר ביטון ז"ל, וכל האחרים נפגעו ונפצעו ברמות שונות.

2. כנגד הנאשם, אחד מבני החבורה אשר נטען כי הוא זה שנהג ברכב, הוגש כתב אישום המייחס לו הריגה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז – 1977 (להלן: "החוק"), חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק, נהיגה בשכרות לפי סעיף 362(3) בצירוף סעיף 64ד(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"ה – 1961 (להלן: "הפקודה"), ונהיגת רכב בקלות ראש לפי סעיף 62(2) לפקודה.

(א) כתב האישום

3. כתב האישום מפרט כיצד ביום 15.2.11 נסע הנאשם (להלן גם: "ערן") יחד עם חבריו אוריאל ברשישט, מזל יצחקי, רווית מאמו, יצחק (צחור) בן עמרם וסהר ביטון (להלן בהתאמה: "אוריאל", "מזל", "רווית", "יצחק" "סהר או המנוח" וביחד: "החבורה"), ברכבו של הנאשם מסוג מאזדה מ.ר. 88-970-60 (להלן: "הרכב") ממקום מגוריהם בדרום הארץ לוילה אותה שכרו ביישוב שדות מיכה (להלן: "הווילה").

החבורה הגיעה לוילה סמוך לשעה 22:30 והחלה לבלות במקום. הנאשם יחד עם חבריו יצחק וסהר שתו משקה אלכוהול מסוג וודקה יחד עם משקה אנרגיה, וגם אוריאל, מזל ורווית שתו משקאות אלכוהול. החבורה בילתה במקום עד סמוך לשעה 04:00 אז עזבו את הווילה והחלו בנסיעה חזרה לדרום הארץ. הנאשם נהג ברכב, לצידו ישב סהר ומאחור ישבו מזל, כשעל ברכיה יושבת אוריאל ושתיהן אינן חגורות בחגורות בטיחות, יצחק ורווית.

בתי משפט

ת"פ 11-06-19434

בית המשפט המחוזי ירושלים

03 יוני 2013

לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

סמוך לשעה 04:40 נהג הנאשם בכביש 383 לכיוון מערב. הכביש היה תקין ורטוב, ללא תאורה במקום. הנאשם נהג כשהוא שיכור, במהירות שאינה מתאימה לתנאי הדרך ובקלות ראש. סמוך לק"מ מספר 9, בעקומה ימינה, איבד הנאשם שליטה על הרכב, סטה למסלול הנגדי, התנגש במעקה הבטיחות, התהפך לתוך התעלה שמאחורי מעקה הבטיחות ונעצר כשהרכב מונח על הגג. כתוצאה מהתאונה נגרם מותו של המנוח, ונגרמו חבלות חמורות ליתר חברי החבורה שעיקרן כדלקמן: לאוריאן נגרם שבר בעצם הזרוע והיא נזקקה לניתוח ופיזיותרפיה, לרווית נגרם שבר בשכם השמאלי ובחוליות הגב והיא נזקקה לקיבוע הגב בתנועה, ליצחק נגרם שבר ופיצוץ של חוליה בגב ושבר בצלע, ולמזל נגרם שבר בשכם השמאלי.

(ב) תשובת הנאשם לאישום

4. הנאשם אישר כי הגיע עם חבריו לווילה סמוך לשעה הנטענת בכתב האישום, וכי הם עזבו את הווילה בשעה הנטענת. הנאשם מאשר את קרות התאונה ואינו חולק על כך שהמנוח מצא את מותו והחברים האחרים נפצעו כתוצאה מהתאונה. הנאשם כפר בכך ששתו משקאות אלכוהוליים וכפר בכך שהוא זה שנהג ברכב בזמן התאונה.

5. המחלוקת בתיק, ובעקבותיה הבאת הראיות, התמקדה בשלושה עניינים מרכזיים: האחד, מי נהג ברכב בזמן התאונה, השני, מצבו של הנאשם בעת האירוע, בכל הנוגע לשכרות, והשלישי נוגע לסיבות לקרות התאונה.

(ג) ראיות המאשימה

6. מטעם המאשימה העידו חבריו של הנאשם אשר בילו יחד איתו ועם המנוח בווילה, העיד בעל הווילה, והעידו שוטרים וכבאים שהיו מעורבים בחילוץ הפצועים ובחקירת התאונה, ובהם בוחן תנועה שהעיד כמומחה לעניין נסיבות התאונה והסיבות לה.

7. יצחק בן עמרם, המכונה "צחור", חברו של הנאשם. מסר את גרסתו מיד לאחר התאונה, עוד בבית החולים. בנוסף העיד במשטרה ובבית המשפט.

(א) במזכר שמילא רפ"ק משה כהן ביום האירוע בשעה 8:23, בעת שהיה בבית החולים (ת/39), נאמר כי בן עמרם מסר לו שהם שכרו ווילה ליום האהבה. הביאו איתם בקבוק אחד של וודקה טראמפ ואיזה 20 XL. הגיעו בערך ב-23:00 והתחילו לשתות. תכננו לעשות על האש אבל לא היה זמן. בשעה

בתי משפט

ת"פ 11-06-19434

בית המשפט המחוזי ירושלים

03 יוני 2013

לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

02:30 הוא נרדם לאחר שעשו בוויולה קרייקי ושתו וודקה ו-XL. בשעה 04:00 רצו לחזור הביתה. הוא ישב עם הבחורות מאחור, סהר ישב ליד הנהג וערן נהג.

(ב) בעדות שמסר במשטרה ביום 14.3.11 (ת/37), העיד צחור כי בערב לפני התאונה הוא ישב אצל ערן והם חשבו מה לעשות כי באותו יום היה יום האהבה. באותה תקופה ערן יצא עם בחורה בשם רווית, והוא עם חברה של רווית בשם מזל. ערן והוא החליטו לשכור ווילה בשדות מיכה, אותה מצאו דרך האינטרנט. בשעה 20:00 הם דיברו בטלפון עם בעל הווילה והודיעו לו שבערך בשעה 22:00 הם יגיעו, שני זוגות, וישהו בוויילה עד השעה 05:00 לערך. הם סגרו עם בעל הווילה על התשלום והחליטו שיתחלקו בו ביניהם. לאחר מכן הלך עם ערן לקניון והם קנו בשר, לחם, סלטים ושתייה ובין השאר קנו בקבוק של וודקה טראמפ, פחיות טראמפ שהם כמו רד בול, ולבנות קנו סאוטרן. כשהיו בדרך ליציאה מבאר שבע לכיוון אשקלון, כדי לאסוף את הבחורות, התקשר אליו סהר שהוא חבר ילדות שלו וגם מכיר את ערן מזה כמה שנים, ושאל אותו מה הוא עושה. סיפר לו שהם נוסעים לוויילה ושאל הבנות מצטרפת חברה שלהן שהכיר אותה שבוע קודם לכן במועדון. סהר ביקש להצטרף. נסעו לשדרות לאסוף אותו, בדרך לשם ערן נהג והוא ישב לידו. כשהגיעו לשדרות סהר ישב מקדימה, ערן נהג, והוא ישב מאחור. לסהר הייתה בעיה לשבת במושב האחורי כי הוא גבוה וזה לא נוח לו, ולכן באופן קבוע הוא היה מפנה לו את המקום ליד הנהג. נסעו לאשקלון ועצרו בכספומט כי סהר היה צריך להוציא כסף. אספו את מזל, לאחר מכן את רווית ובסוף את אוריאן, ואז נסעו לשדות מיכה בלי עצירות נוספות. ערן נהג, סהר ישב לידו, והוא ישב מאחור עם הבנות כאשר מזל יושבת על אוריאן. ביציאה מאשקלון התקשרו לבעל הווילה לומר לו שעוד זוג מצטרף אליהם, והם סיכמו על תוספת תשלום. הגיעו לוויילה בסביבות השעה 23:00 וישבו בסלון לשתות. הבנים שתו וודקה רד בול, שזה סט של וודקה טראמפ עם משקה אנרגיה של טראמפ, הבנות שתו סאוטרן. אחרי כ-40 דק' ערן ורווית נכנסו לגיקוזי. השאר נשארו בסלון והמשיכו לשתות. לאחר כחצי שעה הם כולם הצטרפו לגיקוזי. החבריה ביקשו ממנו להכין את הבשר ולכן הוא יצא מהגיקוזי להתלבש, ואז החליק על מים ופגע בפסל גדול שהיה בגינה. הפסל נפל ונסדק. בעל הבית הגיע וכעס, אמר להם שזה פסל יקר והם יצטרכו לשלם עליו, וערן יצא מהגיקוזי כדי להסדיר את העניין עם בעל הבית. כך ירד העניין של "על האש". לאחר מכן ערן אמר שהוא הולך עם רווית לאחד החדרים כדי לנוח, והוא עצמו נשאר בסלון עם סהר, מזל ואוריאן. בהמשך אמר להם שהוא הולך לישון כי היה שיכור. נכנס לבד לחדר ונעל. בשעה 3:30 לערך סהר ובעל הבית נכנסו לחדר בו ישן עם מפתח שבעל הבית הביא, וסהר אמר לו שהוא רוצה ללכת הביתה. אמר לסהר שהוא עייף ורוצה לישון אבל סהר אמר שהוא צריך להגיע מוקדם, לכן סהר ובעל הבית לקחו אותו לאוטו והשכיבו אותו במושב האחורי. הוא נמנם ותוך כדי כך שמע את סהר ואת ערן מגיעים לרכב ומתווכחים מי ינהג. שמע שסהר אמר לערן שייתן לו לנהוג כי הוא לא שיכור, אך ערן אמר לו שהוא ישן ויכול לנהוג. הבנות ישבו מאחור ואחת מהן עזרה לו לשבת כדי שיהיה מקום לכולם. בהתחלה רווית ישבה ליד הנהג אבל סהר אמר שהרגליים שלו

בתי משפט

ת"פ 11-06-19434

בית המשפט המחוזי ירושלים

03 יוני 2013

לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

ארוכות, והם התחלפו. התחילו בנסיעה כשהוא רדום. לא ראה בוודאות מי נהג אבל משוכנע שזה ערן. יודע בוודאות שהוא ושלושת הבנות ישבו מאחור כך שהנהג יכול להיות או ערן או סהר, אבל בגלל ששמע את סהר ורווית מתווכחים מי ישב ליד הנהג ובסוף רווית ישבה לידו, הוא מבין שמי שנהג זה ערן. לא יודע איך הייתה הנסיעה או מה היה בתאונה כי התעורר כשהאוטו היה הפוך. לא יודע מי מהנוסעים ברכב היה ער בזמן התאונה. אחרי ההתהפכות מצא עצמו על רווית שישבה לידו, והיא צעקה שהוא מועד אותה. שמע גם את הבנות שישבו לידו, הם היו "כולנו האחד על השני". אוריאן יצאה דרך החלון בכוחות עצמה והלכה להזעיק עזרה. ערן, שלא היה ברכב לאחר ההתהפכות, חזר לרכב וסייע להם לצאת. חושב שערן עף מהרכב בזמן ההתהפכות. אין לו סכסוך עם ערן, הוא החבר הכי טוב שלו. ערן נתן לאחרים לנהוג ברכב שלו רק לעיתים רחוקות. הוא חבר טוב של הנאשם ונהג ברכבו פעמים בודדות ולפני הרבה זמן. העד צירף סקיצה שערך בכתב ידו, בנוגע למקום הישיבה ברכב.

(ג) בבית המשפט העיד צחור כי הוא בן 22, בעבר שירת שירות צבאי מלא ובהמשך עבד תקופה קצרה ברשת בורגר ראנץ'. עד התאונה היה אדם נורמאלי. מאז התאונה הוא לא עושה דבר, הוא מטופל פסיכיאטרית ומחכה להפניה לאשפוז פסיכיאטרי.

מכיר את ערן מילדות, הם גרים האחד ליד השני, הם חברים טובים כמו בני בית. גם את סהר הכיר בילדות וגם סהר וערן חברים טובים. את מזל הכיר במועדון והם הפכו לידידים וכך הכיר גם את שאר הבנות. הוא לא היה בן זוגה של מזל בזמן התאונה אלא סתם ידיד שלה, כולם היו מעין חבריה שמבלים יחד.

יום האירוע היה היום בו השתחרר מצה"ל, ובבוקר היה בבקו"ם. הוא היה אחד ממארגני המסיבה. הוא וערן אספו את סהר משדרות ואז את הבנות מאשקלון, שם עצרו בכספומט כדי שסהר יוציא כסף. בהתחלה ערן נהג וסהר ישב לידו אבל הם התחלפו באשקלון. לא זוכר בדיוק את סדר הישיבה ברכב כי היו התחלפויות בדרך. הגיעו לוויולה בסביבות השעה 23:00 והוא וסהר מיד התחילו לשתות. "התמקמנו ישבנו, קצת מוסיקה... ממש בתחילת הדרך של הערב, שאני שמה איבדתי את עצמי, אני לא זוכר כלום... אני זוכר שאני וסהר ישבנו בסלון, אני הוא, אני הוא, ו-אני הוא ו-לא רווית מזל, ו-אוריין כאילו ישבנו שמה בסלון" (עמ' 197). בהתחלה שמעו מוסיקה, ישבו בסלון פיצחו גרעינים ושתו קינלי. הוא וסהר שתו כוסית וודקה, ערן לא היה איתם אלא בג'קוזי או בחדר. בשלב מסוים הוא וסהר ישבו בג'קוזי, והוא יצא מהג'קוזי כדי להדליק את המנגל, החליק על מים שהיו על הרצפה ונתקע במשהו, פסל או עציץ. זוכר שבעל הבית הגיע למקום והרים אותו לחדר, אח"כ אמרו לו שבעל המקום וסהר השכיבו אותו במיטה כי פחדו שאולי קרה לו משהו כשפגע בפסל. הוא נעל את עצמו בתוך החדר וזוכר שבשעה 3:00 היו דפיקות, שני אנשים הרימו אותו והניחו אותו בתוך האוטו. השאירו את כל הבשר במקרר וגם חלק מהשתייה שקנו. לא זוכר דבר ממה שקרה ברכב, רק שהתעורר בבהלה והבין שקרה משהו, ראה שהמנורה שאמורה להיות למעלה נמצאת למטה. זוכר שהוא היה זרוק מקדימה ומישהי מונחת עליו, חושב שזו רווית. ואז איבד את ההכרה וחילצו אותו

בתי משפט

ת"פ 11-06-19434

בית המשפט המחוזי ירושלים

03 יוני 2013

לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

מהרכב. לא זוכר איפה היה ערן בשלב הזה. היה מטושטש ולא זוכר כלום, לא יודע מי ישב לידו. כשהתעורר בבית החולים אמר לו אחד השוטרים שלא מד"א חילצו אותו אלא ערן או אחת הבנות. לא זוכר מה דיבר עם השוטר כשהיה בבית החולים, היה מעורפל "הוא בא אליי ובזמן שכן אדם לא שפוי ולא נורמאלי בא מחפש להוציא מידע". לא יודע איך השוטר אמר שכמה שעות אחרי התאונה הוא דיבר איתו ומסר לו שערן נהג וסחר ישב לידו. לא יכול להיות שאמר דבר כזה לשוטר כי היה מעורפל.

אין לו קשר לרווית ולא זוכר שדיבר איתה על התאונה.

לאחר התאונה היה קצין חקירות שכל הזמן התקשר אליו והפחיד אותו בטלפון, היה אומר לו שאם לא יגיע הוא ישלח לו ניידת שתיקח אותו בכוח, לכן נסע לתחנת המשטרה כשהוא במצב ממש גרוע. כשהיה בתחנה ומסר עדות לא ידע מי באמת נהג. החוקר הראה לו תמונות ואמר לו "זה ישב פה זה ישב פה" אז אמר לחוקר שהוא מבין מזה שערן נהג, אבל האמת היא שהוא לא זוכר זאת, הוא היה הראשון שנכנס לרכב והיה מאד עייף וגם שתה הרבה. ערן נהג לתת לו "חופשי" לנהוג ברכב שלו, וסביר להניח שגם סחר נהג ברכב של ערן.

(ד) הוגש זכ"ד של רפ"ק משה כהן מיום 14.3.11 (ת/38) לפיו במהלך גביית עדותו של בן עמרם הוא מסר שלאחר התאונה, כאשר היה מאושפז בקפלן, אושפזה רווית בחדר הסמוך. במהלך האשפוז הוא בילה הרבה בחדרה של רווית ושוחח איתה על התאונה. באחת השיחות רווית מסרה לו שהיא הייתה ערה בזמן ההתהפכות, שוחחה בטלפון והייתה עדה לכל מה שקרה. לדבריה, היא עוד הספיקה לצעוק "אמא" לפני ההתהפכות.

(ה) הוגש מסמך סיכום מחלה של העד מבית החולים קפלן (ת/24).

8. רווית מאמו:

בת 24. לפני התאונה עבדה כמאפרת. כיום לא עובדת.

(א) ממזכר של רפ"ק משה כהן שמולא בבית החולים ביום התאונה בשעה 10:08 (ת/41), עולה כי רווית מסרה שביום התאונה היו במסיבה ובשעה 04:00 לערך התחילו לחזור. בנסיעה חזרה היא ישבה מאחור בצד ימין, לידה ישבו צחור והבנות, ליד הנהג ישב סחר וערן היה הנהג. הייתה ערנית בדרך אך שוחחה בטלפון ולא שמה לב כיצד אירעה התאונה.

(ב) במזכר שמילא רס"ב מיכאל סטוינובסקי מאותו היום (ת/40) נאמר כי הוא שוחח עם רווית שמסרה לו שמי שנהג ברכב הוא ערן, ושהם התהפכו אחרי מסיבה שעשו אצל אחד החברים שלהם, שם שתו אלכוהול ועשו על האש.

בתי משפט

ת"פ 11-06-19434

בית המשפט המחוזי ירושלים

03 יוני 2013

לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

(ג) רווית מסרה גרסה במשטרה ביום 2.5.11 (ת/42): פירטה מה היו מעשיה ביום האירוע, עד להגעה לווילה בסביבות השעה 30:23. בדרך לווילה נהג ערן ברכב וסהר ישב לידו. סיפרה כי בוילה כולם ישבו בסלון, הבנים הביאו שתייה: היה וודקה טראמפ, סאוטרן, ומשקה אנרגיה שהיא לא זוכרת את שמו. הביאו גם פיצוחים וחיטיפים. ישבו שם כשעה, סהר ואוריאן רקדו והיה נחמד. היא שתתה אולי 2 כוסות סאוטרן קומפורט עם משקה אנרגיה, ערן שתה 2 כוסות וודקה עם משקה אנרגיה, לא יודעת אם שתה יותר.

לאחר כשעה כולם נכנסו לגיקוזי. אחרי 10 דקות עלתה עם ערן לגיקוזי בקומה השנייה. לאחר כ-20 דקות היא לא הרגישה טוב והיא וערן הלכו לחדר לישון. הדבר הבא שהיא זוכרת זה צעקות מלמטה לרדת. התעוררה וראתה שערן כבר לא לידה, הוא לא ישן הרבה. למטה היו אוריאן ומזל, הבנים לא היו בתוך הבית. התחילו ללכת ליציאה והיא נזכרה ששכחה את הג'קט שלה בסלון וחזרה. בינתיים מזל ואוריאן נכנסו לרכב וישבו במושב האחורי ליד צחור. יצאה אחרונה מהווילה והתיישבה ברכב מצד ימין, משמאלה צחור ומשמאלו אוריאן ומזל האחת על השנייה. לא זוכרת מי ישבה על מי. לא יודעת מי נהג, יודעת בוודאות שהיא, צחור, אוריאן ומזל ישבו במושב האחורי - ראתה את זה כשנכנסה לרכב וגם אחרי התאונה כשראתה את צחור לידה, כך שרק סהר או ערן נהגו, לא יודעת מי מהם אבל ב-100% זה אחד מהם. זוכרת בוודאות שצחור ישב לידה. מאחור אף אחד לא היה חגור בחגורת בטיחות.

התחילו לנסוע והיא נרדמה. לא הייתה ערה בזמן התאונה. לפעמים היא מקבלת שיחות טלפון באמצע הלילה ועונה מתוך שינה. לא זכורה לה שיחה תוך כדי התאונה, אבל כשלירן כהן, חברת שלה, הגיעה לבית החולים, היא סיפרה לה שדיברה איתה בטלפון בזמן התאונה.

לא יודעת איך הייתה התאונה רק זוכרת לחץ חזק בראש מצד שמאל, לא יכלה לעשות שום דבר, היה חושך. התחילה לדבר עם צחור בצעקות כי הבינה שהוא לוחץ לה עם הרגל על הראש וביקשה שיוריד את הרגל והוא אמר שהוא לא יכול. הכול בצעקות. בשלב הזה לא ראתה אף אחד ברכב חוץ ממנה וצחור. כך הם היו ברכב במשך כמעט שעה וכמעט לא דיברו. הייתה מאד מבולבלת, לא הבינה מה קרה. לא ידעה ולא עניין אותה מה קרה לחברים. אז הגיע מישהו וחילץ אותה ואת צחור. כשיצאה הבינה שהייתה תאונת דרכים. עלתה למשאית שהגיעה למקום והתיישבה ליד מזל. מחוץ למשאית היו ערן, אוריאן וצחור. לא ראתה את סהר ולא הבינה איפה הוא. הגיעו אמבולנסים ופינו אותה ואת אוריאן יחד לבית החולים.

לא זוכרת שפגשה במיון את החוקר. החתימה על המסמך היא לא החתימה הרגילה שלה אבל אולי בגלל המצב שלה בבית החולים היא חתמה כך. ברכב של ערן אף אחד אחר לא נהג.

(ד) בעדותה בבית המשפט סיפרה רווית על הנסיעה לווילה. לדבריה הם הביאו בשרים ושתייה - בקבוק וודקה ובקבוק סאוטרן. כשהגיעו לווילה ישבו קצת ושתו, היו בברכה ובגיקוזי. כולם ישבו יחד. ערן לא שתה הרבה, אולי 2 כוסות. בשלב מסוים היא וערן עלו לנוח. התעוררה משינה והייתה

בתי משפט

ת"פ 11-06-19434

בית המשפט המחוזי ירושלים

03 יוני 2013

לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

קצת מסטולה, זוכרת שעלתה לרכב אבל משם לא זוכרת כלום. לא זוכרת מי היה ברכב כשהיא נכנסה ולא זוכרת מי ישב לידה. כשאמרה במשטרה מי ישב ליד מי, זה לא כי זכרה את זה אלא כי הבנות אמרו לה את זה אחרי התאונה, כשבועיים אחרי התאונה הן ישבו יחד ודיברו על התאונה. לא זוכרת שמישהו אמר לנהג לנסוע לאט.

לא זוכרת ששוחחה עם חוקר בבית החולים כמה שעות אחרי התאונה, היא קיבלה מכה בראש. אם אמרה לחוקר שערך נהג, זה כי הייתה מטושטשת ואיבדה זיכרון. לא יכול להיות שאמרה אז לחוקר מי ישב ליד מי כי רק אח"כ הבינה איך ישבו. כשהיא הייתה בבית חולים היא לא זכרה כלום מהתאונה. היא לא זכרה אנשים שהגיעו לבקר אותה בבית חולים וגם היום היא לא יודעת מי נהג. הגיעה לבית החולים חברה שלה, שסיפרה לה שהן שוחחו בטלפון במהלך הנסיעה, אבל היא לא זוכרת את זה, זה דבר שקורה לה הרבה שהיא עונה לטלפונים מתוך שינה וכשקמה בבוקר היא לא זוכרת. אחרי התאונה ישבה לדבר עם צחור, הם בקשר עד היום, וצחור סיפר לה שהוא זוכר אותה צועקת לו שיוריד לה את הרגל מהראש, אבל היא לא זוכרת כלום. כל מה שאמרה במשטרה זה דברים ששמעה מצחור ומהבנות. הבנות הן גם אלה שסיפרו לה שהן לא היו חגורות ושכך הצליחו להוציא אותן מהרכב. בנוסף, כאשר אמרה במשטרה שאף אחד לא נהג ברכב של ערן חוץ ממנו, זה כי לא ראתה אף פעם מישהו נוהג ברכב שלו, אבל למעשה היא נסעה עם ערן אולי 4 פעמים בלבד. לא שוחחה עם צחור בבית החולים. הוגשה דוגמת חתימה של העדה (נ/3).

(ה) הוגש טופס סיכום מחלה של העדה מבית החולים קפלן (ת/23).

9. מזל יצחק

בת 21, לא שירתה בצבא, לא עובדת. בתקופה ההיא ערן היה חבר של רווית, והיא הייתה בקשר עם צחור. עם סהר לא היה לה ממש קשר, זו הייתה הפעם השנייה שראתה אותו.

זוכרת שהם בילו בווילה, שמעו שירים וצחקו. היא שתתה סאוטרן והבנים וודקה, חושבת שהיא בקבוק אחד מכל סוג, לא זוכרת כמה שתו. זוכרת שצחור החליק ושבר פסל. הם ישבו בפנים ואח"כ היא וצחור התווכחו ואז הוא נכנס לישון והיא ואוריאן ישבו בסלון. צחור היה שיכור בצורה בולטת, הוא היה עצבני ורב איתה. ראתה על הפנים שלו שהוא מסטול. לא יודעת כמה בדיוק הוא שתה אבל יודעת שהבנים שתו את כל הבקבוק של הוודקה.

בדרך חזרה אוריאן ישבה עליה, והיא חיבקה את אוריאן, שמה עליה את הראש ונרדמה. הן ישבו במושב מאחורי הנהג, ולידן ישב צחור ולידו רווית. היא לא הייתה חגורה. לא זוכרת שיחות ברכב ולא שמעה שמישהו אומר לנהג להוריד מהירות, לא שמעה כלום. אחר כך שאלה את רווית מי נהג ורווית אמרה שהיא לא זוכרת כי היה ביניהם וויכוח. רווית אמרה שהיא לא רוצה להיזכר בזה. יודעת שמי שנהג זה ערן או סהר כי אוריאן ישבה עליה, לרווית אין רישיון, וצחור אמר לה שהוא

בתי משפט

ת"פ 11-06-19434

בית המשפט המחוזי ירושלים

03 יוני 2013

לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

ישב לידה. לא יכול להיות שרווית שמעה ממנה איפה כל אחד ישב, כי רווית היא זו שאמרה לה שצחור ישב בין שתיהן.

הוגשו מסמכים רפואיים של העדה (ת/25).

10. אוריאל ברשיט

בת 24, עובדת בחנות המשפחתית.

זוכרת שהם קבעו לעשות על האש ובסוף רק שמעו שירים ושתו וודקות, לא זוכרת מה בדיוק הם שתו אבל זוכרת שהיה סאוטרן שרווית אוהבת ושהבנים שתו וודקה עם פחיות של רד בול או אקסל. מזל וצחור רבו כי הוא שתה הרבה. בסוף הבילוי היא ומזל יצאו ראשונות מהבית, היה מאוחר והן היו מותשות, היא התיישבה על מזל מאחורי הנהג ולא הייתה חגורה, "עלינו לרכב ופשוט ישבתי עליה ושמתי את הראש ונשפכנו". זוכרת שרווית ישבה לידן ודיברה בטלפון, "צרח לה באוזן", ושגם צחור ישב איתן, לא זוכרת איפה בדיוק. זוכרת שרווית ירדה על צחור שיעשה להן מקום ולכן הבינה שהוא יושב איתן. אם אמרה במשטרה שצחור ישב באמצע ורווית מצד ימין, אולי זה בגלל ששמעה את האחרים אומרים זאת כי היא לא זוכרת. זוכרת שערן וסתר ישבו מקדימה, לא זוכרת מי מהם נהג אבל במאה אחוז זה היה אחד מהם.

פתאום שמעה "טו" ענקי. לא יודעת איך הצליחה לצאת מהרכב, יצאה דרך חור בדלת, ועלתה לכביש להזעיק עזרה. היא הייתה הראשונה שיצאה, כל השאר עוד היו בפנים. התחילה ללכת על הכביש, היא לא מכירה את האזור הזה והיה חשוך, הלכה רחוק. כמה אנשים עצרו לה והיא שלחה אותם לכיוון הרכב. וכשהיא חזרה לרכב צחור כבר היה בחוץ, או שאולי זה היה ערן. אחד ממשאית התחיל להוציא אותם אחד אחד מהרכב. הרכב היה מרוסק לגמרי. כשכוחות ההצלה הגיעו כולם כבר היו בחוץ.

זוכרת שבבית החולים ניגש אליה שוטר ושהיא לא שיתפה פעולה כי כעסה שהוא פונה אליה במצב כזה, גם אבא שלה התעצבן.

הוגש סיכום מחלה של אוריאל מבית החולים קפלן (ת/22) בו נאמר, בנוסף על פרטי הטיפולים שעברה, כי: "הייתה נוסעת בלתי חגורה יושבה במושב האחורי... זוכרת את כל פרטי התאונה...".

11. איציק מור: בעל הווילה.

באותה התקופה השכיר את הווילה למסיבות ואירועים וכן לצילומי פרסומות וכיו"ב. הוגשה הודעתו של העד במשטרה (ת/33): העיד כי ביום האהבה השכיר לחבורה את הווילה. הגיעו שלושת הזוגות בשעה 22:00 לערך, ברכב פרטי. הם הביאו איתם בשר, חומס ושתיה. מסר להם את הווילה והלך. בשעה 01:00 קיבל שיחת טלפון משכן שאמר לו שיש במקום רעש וצעקות חריגות. הוא הגיע למקום, העיר לחבורה על הצעקות והם הבטיחו שיהיה בסדר. בשעה 04:00 חזר לקבל את

בתי משפט

ת"פ 11-06-19434

בית המשפט המחוזי ירושלים

03 יוני 2013

לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

המפתחות. החברים היו אחרי ג'קוזי ובריכה ואחד הבחורים הדאיג אותו, שאל את החברים האם הכול בסדר והם אמרו שכן. עבר בווילה ובדק שהכול תקין ובינתיים אותו בחור נרדם על המיטה וחבריו ביקשו ממנו שיעזור להם להרים אותו. הרים את הבחור, שאל אותו אם הכול בסדר והבחור ענה כן והלך לרכב בכוחות עצמו. לא יודע אם הוא היה שיכור או סתם עייף. החבורה יצאה מהשער לרכב שלהם שחנה ממול. הוא לא עזר לאף אחד מהם להיכנס לרכב. לא ראה מי נהג. הבחורות נראו רעננות לגמרי וכך גם אחד הבחורים שבדיעבד התברר לו כי הוא נהרג. מי שלא היה נראה טוב היה הבחור השמנמן הנמוך. היה בחור נוסף שהוא לא ראה אצלו משהו חריג. אחרי שבני החבורה עזבו, הוא אסף מהבית שלושה בקבוקים ריקים של שתייה חריפה, שני בקבוקי וודקה ובקבוק סאוטרן.

בעדותו בבית המשפט חזר העד על עיקרי הדברים. העיד כי אינו יודע מי מהחבורה שתה מה, אך לאחר שהם עזבו את הווילה ראה על השולחן בסלון בקבוקי שתייה ריקים. יש לו עובד שמנקה אחרי שמפנים את הווילה והעובד שם בצד את כל הבקבוקים. המשטרה לא ביקשה ממנו את הבקבוקים, והוא העביר אותם למשפחתו של המנוח שביקשה אותם ממנו כזיכרון מבנם.

12. שמואל הרטמן: פרמדיק, היה הראשון שהגיע לזירת התאונה.

כשהגיע למקום בסביבות השעה 04:15 ראה רכב הפוך, פצוע אחד ששוכב מעבר לגדר הבטיחות, פצוע אחד שעמד והיה נסער מאד, ו-3 בנות ישבו במשאית חלוקה כלשהי. בכיסא ליד הנהג היה בחור הרוג. זוכר שלבחור שעמד היה חתך בראש. הבחור טען שהוא לא זוכר שום דבר, והתלונן על כאבים בראש, בצוואר, בגב וביד שמאל.

בתוך הרכב שהיה הפוך, בצד שליד הנהג, היה בחור מחוסר הכרה, עם הראש כלפי מטה, חגור בחגורה. העיניים של הבחור היו מופנות לכיוון השמשה הקדמית והרגליים שלו לכיוון הכביש. מקו הפטמות ומטה לא ראה את גופו של הבחור כי הוא היה לכוד. לא שם לב אם הבחור אחז במשהו. הבחור לא היה בר החיאה. התפקיד שלו היה לטפל ולא לחלץ ולכן, אחרי שהבין שאין מה לעשות עם הבחור ברכב, לא ניסה לחלץ אותו אלא פנה לפצועים. חילוץ הוא תפקיד מכבי האש.

המקום היה חשוך אך הוא היה עם פנס גדול של מד"א.

אין לו תשובה לשאלה האם הריח אלכוהול מתוך הרכב.

13. דוד לפ: מתנדב במד"א.

קיבל קריאה בשעה 04:30 לערך. כשהגיע לזירה כבר הייתה שם ניידת טיפול נמרץ. ראה בתוך עץ גדול רכב הפוך ובתוכו לכוד, פצוע על הכביש שנט"ן טיפלו בו, ומספר פצועות בתוך משאית. הלכוד היה בצד השמאלי של הרכב, במושב שליד הנהג, ומצוות נט"ן הבין שהוא הרוג. אם הופכים את האוטו, הלכוד יישב בכיוון הנסיעה. לא בדק אותו כי הבין שאין מה לטפל בו ותפקיד החילוץ שייך לכיבוי. לא יודע אם הוא אחז במשהו או אם היה חגור.

בתי משפט

ת"פ 11-06-19434

בית המשפט המחוזי ירושלים

03 יוני 2013

לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

הפצוע הקשה ביותר היה זה שנטיין, וביניהם הרטמן, טיפלו בו. הוא הלך לטפל בפצועות, שוחח איתן על מצבן הרפואי ולא על התאונה.
לא זוכר שהריח אלכוהול מתוך הרכב.
הוא עובד גם עם מכבי האש ומצלם עבורם תמונות. גם במקרה זה צילם את הזירה והעביר להם דיסק עם תמונות.
התמונות שצילם העד הוגשו- ת/4.

14. מיכאל בן גיגי: כבאי.

קיבל הודעה על האירוע בשעה 04:00 לערך. יצאו בשני צוותים, רכב חילוץ וכבאית, כפי שנהוג. כשהגיעו למקום ראה רכב הפוך בשולי הכביש, מרוסק בתוך עץ. הרכב נכנס ממש לתוך סבך העץ עם הפנים בתוך העץ כך שחלקו האחורי של הרכב היה לכיוון מעקה הבטיחות. על הכביש הייתה משאית של תנובה שהגישה סיוע לבנות שהיו שם. פצוע אחד היה מוטל על הכביש, ובתוך הרכב לכוד הרוג במושב הנוסע ליד הנהג, ממד"א נמסר להם שהוא הרוג. הוא ישב בכיסא, חגור בחגורת הבטיחות, המשענת הייתה קצת מוטית אחורה והראש שלו שמוט לכיוון הנוסעים בספסל האחורי. הרגליים שלו היו מתחת לתא הכפפות. כדי לחלץ אותו היו צריכים לנסר חלק מהענפים. 2/3 מהרכב היה בתוך העץ ו-1/3, חלקו האחורי של הרכב, היה בתעלה לא יציב, כמעט באוויר. הם קיבעו את הרכב מאחור, ניסרו את העץ ואז ניסרו את הרכב. פתחו פתח דרך הדלת האחורית, הוציאו את הדלתות ואז הגיעו למנוח. חתכו את חגורת הבטיחות בשני חתכים. חושב שידו השמאלית של ההרוג הייתה שמוטה, ויד אחת אחזה בידית. זוכר זאת כי הוא עקר את ידית האחיזה מהמקום. לא תפס את הידית כי זה לא תפקידו. הוציאו את המנוח והעבירו לטיפול מד"א, כשהידית עדיין בידו. אמר זאת לבוחן התאונות.

מושב הנהג היה מרוסק לגמרי, המרווח בין הגג לדלת הצטמצם ל-15 ס"מ כאשר המרווח הרגיל הוא 40 ס"מ. מניסיונו, מפתח כזה אף אחד לא יוצא, מה שאומר שסביר להניח שבזמן ההתהפכות הנהג עף החוצה. זו הסברה שלו. לא הריח אלכוהול מתוך הרכב, אך הוא תתן.
ערך תרשים של התאונה- ת/34.

15. זכריה רפאל: סגן מפקד משמרת מכבי אש בבית שמש.

יצא למקום קצת אחרי הצוות שלו. כשהגיע ראה רכב הפוך ואדם לכוד בתוכו, במושב ליד הנהג. הוא היה חגור, ללא סימני חיים. חוץ ממנו לא היה עוד אף אחד בתוך הרכב. הרכב היה הפוך ומתחתיו גזע עץ. בצד של הנהג הרכב היה צמוד ולא הייתה גישה משם ולכן עבדו מהצד השני. כדי לחלץ את הלכוד היו צריכים לחתוך את חגורת הבטיחות, וזאת עשו באמצעות סכין מיוחדת. הוא שימש כמפקד האירוע ולכן לא הוא עצמו חתך את החגורה. לא זוכר אם המנוח החזיק משהו ביד. לא הריח אלכוהול מהלכוד או מהרכב.
ערך סקיצה של המקום- ת/35.

בתי משפט

ת"פ 11-06-19434

בית המשפט המחוזי ירושלים

03 יוני 2013

לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

16. שמואל אמסלם: כבאי בשירותי הכבאות של בית שמש. כשהגיע למקום כבר היו שם מד"א, משטרה ושירותי הכבאות. ראה את הרכב ואת ההרוג שישב ליד הנהג והיה מקופל. לא זוכר בדיוק איך הוא ישב, הוא לא עוסק בחילוץ רק בסוף עזר קצת להוציא אותו. לא ראה אותו אוחז במשהו. לא יודע על חגורת הבטיחות. קיבל מדוד לפ תמונות ומסר אותן לתקשורת ולבוחן התנועה. גם הוא עצמו תיעד במצלמה ובווידאו את הזירה - ת/9, ת/10.

17. רס"ב מיכאל סטוינובסקי: בוחן תנועה. ביום האירוע התבקש להגיע לבית החולים קפלן כדי לתחקר מעורבים בתאונה קטלנית, והגיע למיון בשעה 20:7 לערך. היה לבד. הוגש זכ"ד של העד בו ציין כי הוא ניגש לנאשם ושאל אותו מי נהג, והנאשם ענה שאינו יודע. לשאלתו ענה לו הנאשם שהרכב שייך לו. שאל את הנאשם האם הוא שתה אלכוהול, ונענה בחיוב. דרש מהנאשם למסור דגימת דם לבדיקת אלכוהול. והנאשם סירב, למרות שהסביר לו את מהות הסירוב. חזר על הבקשה שוב והנאשם שוב סירב (ת/32). העד מסר גרסתו גם בבית המשפט והוסיף שהציג עצמו כבוחן לפני הנאשם והסביר לו על ההשלכות לסירובו, אך הנאשם לא הסכים למסור דגימת דם. לא זוכר את מצבו ואת התנהגותו של הנאשם באותו זמן. לא ידע שהיה לו שבר בגולגולת, זוכר שהנאשם היה בסדר, ענה לשאלות שלו. לא זוכר אם היה עליו דם. לא זוכר אם השיחה עם הנאשם הייתה לבד או שהיה איתו עו"ס או רופא, רופאים נכנסו ויצאו כל הזמן. לא זוכר אם הנאשם ישב או שכב על המיטה. לא זוכר אם הזהיר את הנאשם לפני ששוחח איתו, ייתכן שלא עשה זאת. לא החתים את הנאשם על הסירוב כי אין צורך לעשות זאת. הוא כתב במזכר מה שהנאשם מסר לו. מאשר שלא ציין במזכר שהריח אלכוהול מפיו של הנאשם. לאחר מכן שוחח במיון גם עם רווית ועם אוריאל. לא התבקש לאסוף דגימות דם של מעורבים אחרים כי לא היה ספק לגבי הנהג. בהמשך נפגש בבית החולים עם רמת"ד ירושלים ששמו משה.

18. רב פקד משה כהן: בוחן תנועה, כיום ראש מדור תאונות דרכים. הגיע למקום התאונה, כפי שעושה בכל תאונה קטלנית, ופיקח על פעולות החקירה. שוחח עם כוחות ההצלה ולא היה לו ספק, אף לא לרגע, מי נהג ברכב. לא גבה עדות מנהג משאית החלוקה של תנובה שהגיע לזירה, כי לא ראה צורך בכך - המשאית הגיעה אחרי התאונה ואחרי שחלק מהמעורבים כבר היו בכביש. בהמשך גם נסע לבית החולים לבצע תחקור למעורבים, וזאת בעקבות שיחה עם הבוחן מיכאל שסיפר לו שהוא שוחח עם אחד המעורבים שכנראה נהג ושהוא מסרב לאפשר בדיקת אלכוהול.

בתי משפט

ת"פ 11-06-19434

בית המשפט המחוזי ירושלים

03 יוני 2013

לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

מזכ"ד של העד שהוגש (ת/36) עולה כי העד הגיע לבית החולים בשעה 07:40 לערך: "ניגשתי לערן אלמליח בעת ששכב על המיטה, שוחחתי עימו וביקשתי ממנו למסור דגימת דם לבדיקת רמת האלכוהול, ערן אמר לי שהוא מסרב, שאלתי למה? ערן ענה: "ככה". הסברתי לו כי משמעות הדבר שהוא ייחשב כשיכור ויחולו עליו העונשים הקבועים בחוק לנהג שיכור, אך זה עמד בסירובו למסור בדיקת דם. לציין, כי ערן היה עירני, הבין בצורה ברורה את דבריי אך למרות זאת עמד בסירובו למסור דגימת דם. ערן עוד אמר לי כי שתה כוסית וחצי של וודקה עם XL. לשאלתי מי נהג ברכב, ענה: "אני לא נהגתי ברכב, אני ישבתי ליד הנהג, לא יודע מי נהג".

בעדותו מסר שנפגש בבית החולים עם הבוחן מיכאל שהביא אותו למקום בו שכב הנאשם. היה לבוש במדים וביקש מהנאשם למסור דגימת דם והתנהלה ביניהם שיחה ממנה הוא הסיק שהנאשם מבין את הדרישה. היה בטוח במיליון אחוז שהנאשם מבין אותו. ציין כי אם היה חושב שהנאשם לא מבין, הייתה לו סמכות בחוק לקחת דגימת דם גם בלי הסכמה. חושב שהנאשם היה לבד כששוחח איתו, הוא לא חיפש בן משפחה או רופא שייכנס איתו לחדר כי לא ראה מקום לכך. המצב של הנאשם היה בסדר גמור, הוא היה צלול. כבר ראה מצבים שאנשים נראו לא טוב מבחינה חיצונית אך הבינו טוב מאד מה קורה ושוחחו בלי בעיה. לא החתים את הנאשם על מסמך סירוב. לא הזהיר את הנאשם. לא הקליט את השיחה עם הנאשם. השיחה עם הנאשם נערכה לאחר שקיבל אישור מאיש צוות רפואי, רופא או אחות, להיכנס לנאשם, כפי שנוהג תמיד. לאחר מכן הלך למעורבים האחרים וגבה עדויות מצחור ומרווית. לא ביקש מהם דגימות דם.

מאשר כי נלקח חלק מהשמשה הקדמית ברכב עליה היה כתם דם, אך לבסוף החלק לא נשלח לבדיקת מעבדה כי הוא לא ראה צורך בכך - בתאונה כזו, בה כמעט אף אחד לא היה חגור, כולם עפים בתוך הרכב ולא ניתן לדעת למי שייך כתם הדם ובוודאי שלא ניתן לבסס על כך ממצאים. גם לא חקר את בעל הווילה ולא הלך לשם. מהעדויות שנגבו הבין שהיה אלכוהול בוילה וקיבל סקירה מלאה על הכמויות והסוגים. גם הנאשם עצמו אמר לו ששתה.

19. רס"מ אהרון כהן: בוחן תנועה, ערך דו"ח בנוגע לאירוע-ת/2.

עד זה העיד, כעד מומחה, לעניין הגורמים לתאונה ונסיבותיה.

(א) מהדו"ח עולה כי התאונה אירעה כאשר מזג האוויר היה קר אך לא ירד גשם, לא היה ערפל. הכביש היה תקין, רטוב ממים אך נקי מכול גורם החלקה. לא הייתה תאורת כביש. שדה ראייה ישר ופתוח לפני. אין במקום תמרורים עם הגבלת מהירות, בצד ימין מוצב תמרור א-3 (עקומה ימינה) עם שלט האט מתחת לתמרור, בעקומה ימינה לפני קטע הישורת בכיוון נסיעת הרכב מוצב בצד שמאל תמרור ו-10 (עקומה בכביש). מסקנותיו של כהן הן כדלהלן: "לפי ניסוי שערכתי במקום התאונה ולפי מצב הכביש, בנוסף לפי בדיקת הרכב, ניתן להסיק שהתאונה לא קרתה בגלל מצב כביש או ליקוי במערכת בלמים והגה. לפי חישוב מהירות... עולה שמהירות קריטי להחלקה

בתי משפט

ת"פ 11-06-19434

בית המשפט המחוזי ירושלים

03 יוני 2013

לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

בעקומה הוא 146.22 קמ"ש. כלומר, אילו נהג הרכב היה נוהג ברדיוס הנכון בעקומה ימינה והיה נוהג במהירות הפחותה מ-146.22 קמ"ש לא היה מחליק בעקומה".

(ב) הוגשה סקיצה שערך העד המתארת את מקומות הישיבה ברכב בעת התאונה, לפיה הנאשם נהג, לידו ישב סהר, מאחור רווית, צחור, ומזל ועליה אוריין (ת/3). הדו"ח הוגש גם בכתב יד (ת/15) וכן הוגשו תרשימים שערך העד (ת/13, ת/14).

(ג) הוגשו זכ"דים ומזכרים המתייחסים לבדיקות שערך העד, כדלהלן: מזכר מיום התאונה המתעד את הניסוי שערך העד (ת/31), לפיו נסע עם רכב בוחנים מסוג טויוטה לכיוון מקום התאונה, בתוך העקומה ימינה לפני הישורת שבה קרתה התאונה, כשהכביש רטוב ממים. נסע במהירות 90 קמ"ש, לא החליק ולא איבד שליטה על הרכב. לאחר מכן נסע שוב באותם התנאים, ובתוך העקומה בלם בלימה חזקה אך לא בלימת חירום, הגביר מהירות ל-90 קמ"ש ובקטע הישר שוב בלם בלימה חזקה - ושוב לא החליק ולא איבד שליטה על הרכב. במזכר מיום 16.2.11 (ת/28) מציין העד כי הגיע למגרש האחסנה של המשטרה כדי לבדוק את הרכב. מהבדיקה עלה כי הרכב תקין. חתך חלק מהשמשה הקדמית של הרכב שנמצאת מול מושב הנהג עליה נמצא כתם דם.

ממזכר נוסף שנערך באותו יום בנוגע למגרש האחסנה (ת/29) עולה כי העד בדק את חגורות הבטיחות. חגורת הנוסע במושב הקדמי ימני הייתה חתוכה והאבזם נעול בתוך תפסן החגורה. חגורת הנהג הייתה משוחררת והאבזם לא נעול בתפסן. כל שאר החגורות שלמות ומשוחררות חוץ מזו שבמושב האחורי אמצעי בה האבזם היה נעול בתפסן השמאלי.

במזכר מיום 24.2.11 (ת/27) מציין העד כי בעקבות עדותו של איש הכיבוי בן גיגי על כך שהמנוח החזיק בידו הימנית את ידית האחיזה, הוא הגיע למגרש האחסנה ובדק את ידיות האחיזה ברכב. נמצא שהידית במושב הקדמי ימני שבורה בשני הצדדים. הידית לא נמצאה. הידית במושב האחורי ימני נמצאה במקום כשחלקה הימני שבור, הידית האחורית שמאלית הייתה שלמה. לנהג לא מותקנת ידית אחיזה.

במזכר מיום 23.2.11 (ת/30) מציין העד כי נסע למקום התאונה וצילם את התמרורים הניצבים במקום.

(ד) הוגשו תמונות שצילם העד ביום האירוע (ת/5) ושבע לאחר מכן ביום 23.2.11 (ת/7), וכן תמונות שצילם העד במגרש האחסנה בו נבדק הרכב (ת/6, ת/8). הוגשו דיסקים של התמונות (ת/9, ת/11) וכן סרט ווידאו (ת/10).

(ה) בעדותו בבית המשפט מסר כהן כי בכביש יש עקומה ימינה, ישורת ואז עקומה בה התרחשה התאונה. ממש בתוך העקומה מצד שמאל מעבר לשול ישנו תמרור ו-10 שהוא תמרור חיצים המראה

בתי משפט

ת"פ 11-06-19434

בית המשפט המחוזי ירושלים

03 יוני 2013

לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

עקומה ימינה. להערכתו התאונה התרחשה כך: הרכב הגיע מעקומה, הנהג איבד שליטה, הרכב הסתחרר, עבר לנתיב הנגדי, עבר את השול והתהפך בתעלה ותוך כדי כך פגע בעוצמה רבה בעץ שהיה בתעלה. במצבו הסופי הרכב היה הפוך על הגג כשהחזית שלו לא לכיוון הכביש. כשהרכב התהפך רק הגלגל הקדמי ימני שלו פגע במעקה, הגלגל הקדמי שמאלי הפך לציר, הרכב הסתחרר, הסתובב סביב המעקה לצד השני והתהפך.

לא השתמש במכשיר וריקום כדי לבדוק את מקדם החיכוך, כי לא ראה צורך בכך. בבדיקה שערך במקום מצא 3 סימני דחיפה על הכביש ועל השול והם מראים על כיוון נסיעת הרכב ועל כך שלנהג לא הייתה שליטה על הרכב בשלב זה. הסביר כי סימן דחיפה נוצר כאשר הרכב זז הצידה במקום ישר כאשר הגלגלים עדיין מסתובבים ישר, כך נוצר סימן ישר. צייר את ההבדל בין סימני דחיפה ישרים לסימני דחיפה בקשת - 1/נ. הסביר כי כאשר רכב משאיר סימני דחיפה יכול להיות שיהיה רק סימן אחד. לבקשת הסנגור צייר העד דוגמא ל-3 סימני דחיפה בקשת - 2/נ. הגלגלים שהשאירו סימנים על הכביש הם 2 הגלגלים השמאליים וגלגל ימני אחורי. במקרה זה היו סימני דחיפה ישרים.

העד לא בדק אם היו תאונות דרכים נוספות בקטע הכביש הזה בימים שלאחר התאונה. יודע שבמקום הזה יש המון צעירים שבאים לעשות תחרויות, ואולי אחד מהם השאיר סימני דחיפה. הוא בדק את הזירה ולא מצא סימני דחיפה לכיוון השול הימני. בדק גם את השול הימני. מצא בזירה ממצאים נוספים: שריטה קטנה על קצה מעקה הבטיחות אותו ניתן לראות בתמונה 5 לת/5.

הסביר כיצד חישב את מקדמי החיכוך ואת מהירות הרכב. לגרסתו, אם נהג הגיע לעקומה ולקח אותה נכון במהירות של עד 146.22 קמ"ש - הרכב לא מתהפך. לא יודע מה הייתה מהירות הנסיעה לפני התאונה כי סימני הדחיפה אינם בקשת אלא ישרים ובמצב כזה לא ניתן לבצע חישוב מהירות. בדק את גלגלי הרכב ומצא שהגלגלים הקדמיים היו ללא אוויר ועם קרע, והגלגלים האחוריים היו תקינים ומנופחים. לא יודע מהו לחץ האוויר התקין של הגלגלים ברכב מסוג זה. רכב שחסר לו אוויר בצמיגים עלול לאבד שליטה בעקומה כי הצמיג מאבד אחיזה, זו אחריותו של הנהג לבדוק לפני הנסיעה את לחץ האוויר בצמיגים.

לא מכיר את ההנחיות בנוגע להוספת עיני חתול. בדק ומצא ששדה הראיה היה פתוח 150 מ' לפניו כך שהעצים מצד ימין לא הגבילו את שדה הראיה.

בנוגע לניסוי שערך הסביר כי נהג ברכב בוחנים שהוא גדול יותר ויציב פחות הרכב פרטי. המסקנה שלו מהניסוי שאם נוסעים נכון בעקומה, ניתן לנהוג במהירות של 90 קמ"ש מבלי לאבד שליטה ברכב. המהירות המותרת במקום היא 80 קמ"ש. הניסוי נערך באור יום כאשר התאונה הייתה בחושך, אך אין לכך נפקות שכן חושך לא משפיע על יציבות הרכב. ערך את הניסוי כשהוא לבד ברכב. תיעד את הניסוי במזכר אך לא צילם אותו.

אישר כי לקח חלק משמשת הרכב המוכתמת בדם, אך לבסוף היא לא נשלחה לבדיקה כי לא ראה בכך צורך, שכן היו בידיו מספיק ממצאים לקבוע מי נהג ברכב.

בתי משפט

ת"פ 11-06-19434

בית המשפט המחוזי ירושלים

03 יוני 2013

לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

אישר כי לא בדק את הפרשי הגובה בין האספלט לכורכר כי אין לכך רלבנטיות. הבדלי גובה בין הכביש לכורכר אינם מהווים סיבה לתאונה שכן נהג יורד לשול רק אם הוא מאבד שליטה. לא מצא כל ממצא לכך שהרכב ירד לשול הימני. מאשר שתיאורטית יכול להיות מצב שבמקום בו יש הפרש גובה של 30 ס"מ בין הכביש לאספלט, ורכב מנסה ליישר היגוי ולחזור לכביש - הדבר יכול להוביל לירידה של לחץ אוויר בגלגלים, אך הדבר עדיין לא יגרום לקרע בצמיג. מבדיקה שנערכה לשני הגלגלים הקדמיים עולה שהקרעים בצמיגים נגרמו כתוצאה מהתאונה, ולא הם אלה שגרמו לתאונה. אם האספלט חד הוא יכול לגרום לקרע בצמיג, אך לא זו הסיטואציה שהייתה במקרה זה. בדק סימנים על השול הימני בכביש, עשרות מטרים אחורה. לא מצא כתם סולר, שמן או גורם אחר שיכול לגרום להחלקה או לאיבוד השליטה. רוחב השול בצד ימין הוא 90 ס"מ, רוחב השול בצד שמאל הוא מטר.

לא בדק את המשך הכביש אחרי התאונה ולא בדק אם יש קפל קרקע בהמשך הכביש שכן אין לכך רלבנטיות.

לא מצא את ידית האחיזה השבורה. לא בדק ברכב טביעות אצבעות.

(ו) הוגשו מזכרים של העד הנוגעים לניסיונותיו להשיג את המעורבים האחרים בתאונה במטרה לגבות מהם עדות (ת/16), וכן הזמנות לחקירות שהוציא העד לרווית, אוריאן ומזל (ת/17).

20. ד"ר איתמר שרון, מומחה לבדיקת צמיגים :

ביצע בדיקת מעבדה בשני הגלגלים הקדמיים של הרכב.

הוגשו חוות דעתו של העד מיום 24.2.11, בה קבע, לגבי כל אחד מהגלגלים, כי: **"הגלגל הנ"ל לא כשל ולא איבד אוויר עובר לתאונה"** (ת/19א, ת/19ב).

הצמיגים היו תקינים, אם כי לא היו זהים לאלה שרשומים ברישיון. לחץ האוויר בגלגלים היה 28-30 PSI. כאשר לחץ האוויר נמוך מהתקן, הצמיג עלול לאבד לחץ במהלך התאונה אבל לא יודע מה היה לחץ האוויר לפני התאונה כי הצמיגים היו קרועים. הסביר כי הסיכוי שלחץ האוויר ירד בגלל ירידה של רכב לשוליים ועליה חזרה כאשר יש הפרשי גובה בין הכביש לאספלט, הוא נמוך מאד. מה שגורם לירידת לחץ בגלגלים הוא חבטה חזקה או כוח צד שפועל על הצמיג כלומר חיכוך, וכוח הצד הכי גבוה הוא במצב בו הרכב נמצא על הכביש ולא בשול. תיאורטית הפרשי גובה גדולים עלולים לגרום לירידת לחץ האוויר, אך בפועל לא מכיר הפרשי גובה כאלה. זהו מצב רחוק מהמציאות.

הוגשו מסמכים נושאי כותרת "טופס לוואי לבדיקת כשל צמיג" המתייחסים לשני הצמיגים הקדמיים- ת/12, וכן כרטיס לרישום מוצגים הנוגע לגלגלי הרכב- ת/18.

21. הוגש דו"ח מד"ח מיום התאונה המתייחס למנוח לפיו המנוח: **"נמצא לכוד, חבלות קשות בכל**

חלקי גופו, מחוסר הכרה ללא דופק וללא נשימה" (ת/21).

הוגשה הודעת פטירה של המנוח (ת/20).

בתי משפט

ת"פ 11-06-19434

בית המשפט המחוזי ירושלים

03 יוני 2013

לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

(ד) ראיות הנאשם

22. הנאשם מסר את גרסתו במשטרה ובבית המשפט. כן העידה אמו של הנאשם, והוגשה חוות דעת מומחה בנוגע לתאונה.

23. גירסת הנאשם:

(א) בהודעה שמסר במשטרה ביום 8.3.11 (ת/1) מסר הנאשם כי הוא לא התייעץ עם עורך דין וכי אינו מעוניין לעשות זאת. יש לו שבר דחוס בגולגולת והוא מקבל מורפיום. לא ישן בלילה ומטופל אצל פסיכיאטרית. "הגעתי לכאן היום עם כל הכוח שהיה לי ואני על כדורים וסחרחורות". בנוגע ליום התאונה מסר הנאשם כי הוא לא זוכר את אותו היום, זה היה יום רגיל אז כנראה היה בעבודה. הוא היה עם המנוח שהוא חבר שלו, עם צחור ועם 3 בחורות שהוא לא יודע את שמות המשפחה שלהן כי הכיר אותן רק חודש-חודשיים קודם לכן. צחור וסתר הם חברי ילדות שלו. חושב שנסעו לאיזו וילה אבל לא זוכר למה ולא זוכר מה עשו בוילה. הגיעו ברכב שלו שרשום על שמו, חושב שהוא נהג מבאר שבע, ושאתרי שאספו את סהר בשדרות, הוא וסתר התחלפו בנהיגה. לפני כן אסף את צחור ואז נסעו לסהר ואז אספו את הבנות. אם מזל אומרת שכשהם באו לאסוף אותה הוא זה שנהג, זה יכול להיות כי למיטב זכרונו הם התחלפו בנהיגה כמה פעמים. לא זוכר איפה כל אחד מהם ישב בנסיעה הלך. לא זוכר מי נהג כשיצאו מהווילה בחזרה הביתה, "הגיוני לי שכל בנאדם יכול לנהוג", זה יכול להיות הוא או סהר או צחור, לגבי הבחורות הוא לא יודע אם יש להן רישיון. לא קרה שנתן למישהו בלי רישיון לנהוג ברכב, אז אם למזל ורווית אין רישיון הגיוני שהן לא נהגו. לא זוכר אם שתה אלכוהול לפני התאונה. לא זוכר באיזה כיסא ישב ברכב. "לפעמים עולים לי בלילה הבזקים ואני מנסה להיזכר בתאונה".

לא זוכר שהיה בבית החולים קפלן ולא זוכר שבוחן תנועה שוחח איתו והוא אמר לו ששתה אלכוהול. לא זוכר שביקשו ממנו למסור דגימת דם לבדיקת שכרות ושהוא סירב - בכלל לא זוכר שהיה בבית החולים. לא זוכר שאמר לבוחן בבית החולים שישב ליד הנהג, לא זוכר שאמר לו ששתה כוסית וחצי של וודקה. אם הפצועים האחרים אמרו שהוא נהג זה יכול להיות, הוא לא זוכר. אם צחור אומר שהוא ישב עם הבחורות מאחורה, כנראה שהוא יודע מה הוא אומר, אין לו סיבה להגיד משהו לא נכון, זה הגיוני שהבחורות ישבו מאחור. אם צחור אומר שהוא זה בוודאות שנהג, יכול להיות, הוא לא זוכר. אם כל המעורבים אומרים שהם שתו אלכוהול בוילה, אין להם סיבה לשקר אבל הוא לא זוכר.

אין לו סכסוך עם אף אחד מהפצועים האחרים ואין לאף אחד מהם סיבה להעליל עליו.

בתי משפט

ת"פ 11-06-19434

בית המשפט המחוזי ירושלים

03 יוני 2013

לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

(ב) בבית המשפט מסר הנאשם כי הוא בן 23, לפני התאונה שירת בצבא ולאחר מכן עבד באלומיניום. מאז התאונה הוא אינו עובד, גם מסיבות רפואיות וגם מסיבות פסיכיאטריות. הוא היה חבר של המנוח הרבה שנים.

ביום התאונה הם נסעו ברכב שלו, יצאו מבאר שבע לכיוון שדרות שם אספו את סהר והתחלפו בנהיגה עד אשקלון שם עצרו כדי להוציא כסף. אספו את הבחורות והגיעו לווילה. את הנסיעה לווילה הוא זוכר בחלקים, הוא לא זוכר שקנו אלכוהול בדרך לווילה, ומאז שהגיעו לווילה הוא לא זוכר דבר. הוא גם לא זוכר דברים אחרים ביום יום. לא זוכר ששתו בווילה אלכוהול. הרכב רשום על שמו אבל הוא לא יודע מי נהג ולא זוכר איפה ישב ברכב.

לא זוכר שדיבר עם שוטרים בבית החולים, לא זוכר שביקשו ממנו לתת דגימת דם והוא סירב. היה אז במצב קשה מאד, פחדו לנתח אותו ואמרו לו שיהיו לזה המון השלכות. לא יודע איך בוחן התנועה מעיד ש-4 שעות אחרי התאונה הוא סיפר לו מה הוא שתה, הוא בכלל לא זוכר שהיה בבית החולים קפלין.

לא ידע שמישהו מטעמו שלח לשטח התאונה בוחן, כנראה אלה ההורים שלו, הוא עצמו היה אז במצב קריטי, בין חיים ומוות, גם שבוע לאחר התאונה. גם היום הוא במצב קשה, בין חיים ומוות, בגלל חבלת הראש שלו כל מכה קטנה יכולה לגמור אותו. בגלל מצבו הבריאותי הטיסו אותו מקפלין לסורוקה כי בקפלין אין מחלקה נירולוגית.

יש לו שבר דחוס בגולגולת ושני שברים בגב. הוא לא מתפקד כמו שצריך, לא יכול לעבוד, לא להתאמץ, מוגבל בדברים רבים. הוא לא ישן טוב, שותה כל הזמן מורפיום, יש לו לחצים בראש. הוא שבר כלי, לא מתפקד, לא עובד, לא מבלה, התחיל לצאת מהבית רק אחרי 8 חודשים כי הוא לא יכול לעצור את החיים שלו, אבל מאז האירוע לא התחבר לאף אחד. בסיום עדותו אמר הנאשם: **"הלוואי ואני הייתי זוכר בסדר... אני איבדתי פה משהו... שהיה יקר לי יותר מכל, כן, עם כל הכבוד שאמא שלו פה. לא הייתי פחות בשבילו, תאמין לי. זה היה אח שלי, ואני מצטער שלא אני הלכתי בסדר? חבל ולא אני הלכתי"** (עמ' 290).

(ג) הוגשו מסמכים רפואיים של הנאשם מבית החולים סורוקה (ת/26).

24. אסנת אלמליח: אמו של הנאשם.

העידה כי הוזעקה לבית החולים קפלין בשעה 06:00, וכאשר הגיעה היא ראתה את ערן מלא בדם, לא ראתה לא פנים ולא ידיים. ערן בכה, היה סהרורי ואמר שהוא לא יודע מה קרה. היא שאלה אותו שאלות אך הוא לא ידע לומר כלום. עובדת סוציאלית שוחחה איתה ואמרה לה שערן סובל מחתך עמוק בראש ושבר בגולגולת שיושב על כלי דם, אין להם בבית החולים טיפול מתאים ולכן הוא מועבר לבית החולים סורוקה. בערך ב-08:00 העלו אותם לאמבולנס, לא שטפו את ערן ולא ניקו אותו. חושבת שזה היה אמבולנס של טיפול נמרץ אבל היא לא בטוחה. היא ישבה מקדימה והפרדמיק היה עם ערן ושמעה אותו סוטר לערן כל הדרך בפנים כדי שיתעורר ומדבר איתו. כך היו

בתי משפט

ת"פ 11-06-19434

בית המשפט המחוזי ירושלים

03 יוני 2013

לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

כל הדרך, בנסיעה מהירה מאד עם סירנות, ערן היה בין חיים ומוות, היא הייתה נסערת מאד ואמרה תהילים כל הדרך. בסורוקה הזדעזעו מהצורה בה שלחו אותו, התלבטו האם לנתח אותו או לא, והיום היא יודעת שרק רחמי שמיים היו פה.

מאז ערן סובל מכאבי ראש עזים שלא עוזבים אותו, הוא לא יכול לעשות דבר, רק צורח ולא ישן, אין לו מצבי רוח, כל הזמן מדבר על כך שרוצה להתאבד וחבל שהוא נשאר חי ולא הלך בתאונה. הוא סובל מפוסט טראומה, עובר טיפולים פסיכיאטריים, הוא את העונש שלו כבר קיבל.

במסגרת עדותה של האם הוגשו מסמכים רפואיים של הנאשם המעידים על חבלת ראש ועל כך שהנאשם סובל מכאבי ראש עזים (9/נ-10/נ).

25. חנניה דרעי: בוחן תנועה, ערך חוות דעת בנוגע לתאונה (4/נ).

עד זה העיד כעד מומחה מטעם ההגנה, לעניין הגורמים לתאונה.

כאמור בחוות הדעת, ביום 22.2.11 הוא ביקר במקום התאונה. לדבריו מצא על הכביש סימני דחיפה בשוליים ימניים מאספלט של גלגלים ימניים, ומצא כי הפרשי הגובה מפני הכביש הם 28-30 ס"מ ואף יותר, בנקודות שונות. לדבריו הרכב קיבל היגוי יתר בשל משקל הנוסעים ברכב, וכן מצא הפרשי לחץ אוויר בגלגלים האחוריים שלפי ניסיונו קבע כי לחץ האוויר ירד בעקבות התנגדות הרכב במדרגה עם פני הדרך ובניסיון לתקן את היגוי היתר.

מבדיקה שערך מצא כי אין כל תמרור לפני הכניסה לעקומה, כי מקום התאונה חשוך לחלוטין, כי מעבר לשול הימני אין מעקה בטיחות, כי השול צר מדרישות התקן וכי מימין ישנה שדרת עצים המגבילה את שדה הראיה לפני ובכניסה לעקומה. כן מצא קפל קרקע במקום.

ערך במקום ניסוי ומצא כי מהירות הרכב ממש לפני איבוד השליטה הייתה 54.29 קמ"ש, וזאת מבלי לקחת בחשבון את גורם ההפתעה שיכול היה להיות עקב כל האמור לעיל.

העד פירט את הכשלים שמצא בממצאי הבוחן מטעם המאשימה ובסיום סיכם כדלהלן: **"הנאשם איבד שליטה ברכב בגלל פגיעה מהמכשול בצמיגי הרכב הימניים שנגרמה בירידת הרכב מעבר לשול הימני כאשר במקום מצאתי מדרגה של הפרשי גובה של 28 ס"מ 30 ס"מ ואף יותר, ניתן לקבוע כי התשתית במקום התאונה לא הוכנה כראוי והנסיעה במקום לא הייתה בטיחותית במועד התאונה...".** כן קבע כי הפרשי הגובה היו מפגע משמעותי ומהותי, אשר מנע מהנהג להחזיר את הרכב לכביש כך שכאשר הנהג טיפס על המדרגה הוא קיבל מצב של היגוי יתר, בעקבות כך הרכב עבר לנתיב הנגדי, טיפס על קצה מעקה הבטיחות והתהפך. לדבריו, לא נתקל במקרים בהם היו הפרשים כה משמעותיים בין השול לבין פני הכביש. לדבריו טענת הבוחן מטעם המאשימה כי הנהג נסע במהירות מופרזת אינה נכונה שכן לא נערך תרשים בעל קנה מידה מתאים. לגרסתו בנסיבות שנוצרו פעל הנאשם כפי שנהג סביר אמור להגיב בעת שנקלע למצב דחק.

בתי משפט

ת"פ 11-06-19434

בית המשפט המחוזי ירושלים

03 יוני 2013

לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

לבסוף סיכם דרעי: "מניסיוני הרב בחקירת אלפי תאונות מורכבות עולה כי כביש ידידותי וסלחן יכול למנוע נפגעים בנפש ותאונה בכביש כזה תסתיים, בדרך כלל, בנזקי פח ואולי גם בנפגעים קלים ושם היו כל התמרורים, אך במקרה שלנו בעקבות הליקויים הרבים כפי שצינתי...".

בוחר התנועה דרעי העיד בבית המשפט.

מסר כי בתמונות שצילם במהלך הביקור שערך במקום (ואשר מצורפות לחוות דעתו- ר.פ.9) ניתן לראות על גבי העץ חלקים של הרכב ובין השאר חלק מראה, חלק פנימי של רכב, חלקי מגן ופס קישוט מפלסטיק. לא חושב שניתן לראות שם ידית אחיזה.

הגיע לזירה שבוע לאחר התאונה ומצא 2 סימני דחיפה בצד ימין של הכביש אותם צילם, כפי שניתן לראות בתמונה 10. הסימנים הם מהגלגלים השמאלי קדמי וימני אחורי.

הסביר כי את מהירות הרכב עובר לתאונה חישב לפי סימנים מתחילת האירוע, שם עדיין הרכב לא איבד שליטה. הבוחן מטעם המאשימה, לעומת זאת, לקח סימנים מהכביש, וכך לא ניתן לעשות חישוב מהירות כי הרכב כבר היה אז באיבוד שליטה. לדבריו, סימני דחיפה נוצרים בשעה שגלגל נדחף ע"י כוח צנטריפוגלי שעולה על מהירות הגלגל, וכדי שדבר כזה יקרה צריך להיות עיקול- או עיקול של הכביש או עיקול שהנהג עושה בעצמו למשל כאשר הוא בסיבוב חד ומהיר עם הרכב. במקרה זה מדובר בעקומה חדה ימינה אך הנהג לא ידע עליה שכן היה חושך מוחלט ולא היה שילוט. הנהג ירד לשול ולכך יכולות להיות סיבות רבות למשל רכב שהגיע ממול ולכן הנהג ברח לשול הימני. זו חייבת להיות בריחה, זו הסיבה היחידה שהייתה לנהג להגיע לשול הימני. במקרה זה אין ספק שאין לעקומה קשר לכך שהנהג ירד לשול הימני שכן הסימנים שנמצאו הם אחרי העקומה ולא בתוכה. לפיכך – הנהג התחיל את העקומה, עבר אותה, סטה לשול הימני כי בא משהו ממול שהפריע לו וגם בגלל שהוא לא הכיר את הדרך והיה חושך, סטה לשול הימני והשאיר סימני דחיפה, ובגלל הבדלי הגובה הנהג איבד שליטה כאשר ניסה לחזור לכביש, סטה לנתיב הנגדי והתהפך. ציין כי הגלגל הימני אחורי ירד ממש לכורכר כאשר הגלגל השמאלי קדמי ירד לשול האספלט אך לא לכורכר, כך שהפרשי הגובה רלוונטיים רק לגלגלים הימניים. במצב כזה הגלגלים קיבלו עיוות וכך נוצרה בריחת אוויר מהצמיגים הימניים.

הדגיש כי במשך כל השנים לא ראה הבדלי גובה כאלה.

העד מדד 38 מ' מהעלייה מהשול הימני לכביש, ועד הירידה של הרכב לשול השמאלי. מהירות המינימום שהוא קבע בזמן הירידה לשול הימני היא 54 קמ"ש, הנהג היה במצב של תאוצה וכך הצליח לעלות על השול. מעריך שכאשר הנהג היה בתוך העקומה הוא לא לחץ על הגז (הסביר כי הוא רואה זאת בכך שאם הנהג היה לוחץ על הגז גם בעקומה, היינו מקבלים יותר מ-2 סימנים וזאת בגלל מקדמי החיכוך), כאשר הנהג הבין שיש התנגדות לרכב וכדי לעלות על השול הוא לחץ על הגז, עלה לכביש, קיבל זריקה למעלה ונזרק אל מעקה הבטיחות, נסיעה של כ-38 מ' במצב של דחיפה או איבוד שליטה. הנהג היה באיבוד שליטה כבר ברגע שהרכב עלה לשוליים. הנהג הגיע למעקה השמאלי ששימש לו כמגלש, והתהפך. בזמן הזה המהירות ירדה אך הוא לא יכול לדעת לכמה כי לא

בתי משפט

ת"פ 11-06-19434

בית המשפט המחוזי ירושלים

03 יוני 2013

לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

ידוע מה הנהג עשה בזמן הזה, האם לחץ על הברקס או נתן גז, אך מעריך שמהירות הרכב גדלה בכ- 30 קמ"ש כך שכאשר הנהג הגיע למעקה הבטיחות, הוא היה במהירות של 80 קמ"ש. ציין כי בכביש ישנו קפל קרקע, ובמצב כזה, כאשר רכב מגיע ממול, הוא בא בהפתעה. קפל קרקע הוא עוד מכשול שהצטבר למכשולים נוספים שהיו בכביש, והם שגרמו לתאונה, חד משמעית. במצב זה תנאי הדרך הם משמעותיים: לפני העקומה לא היה תמרור שמעיד על כך, וגם תמרור הזברה עם החץ ימינה הוא קטן יותר מהתקן ואף נמצא בתוך העקומה כאשר הוא צריך להיות 150 מ' לפני העקומה כדי שיתריע. יתרה מכך- התמרור לא נמצא בזווית הנכונה כך שבחושך לא רואים אותו כלל שכן נהג שנמצא בתוך העקומה, אלומת האור של הרכב באה ימינה עם הרכב כך שהנהג כלל לא רואה את התמרור. כמו כן, יש מעט מידי עיני חתול וגם אלה שקיימים - המרווחים ביניהם גדולים מידי וניתן לראות זאת בתמונה 8 לצילומים שלו. זאת ועוד, שולי הדרך צרים מידי: 3 מ' במקום רוחב מילוט של 10.5 מ' כאשר אם אין רוחב כזה צריך להיות מעקה בטיחות אך במקרה זה לא היה אף אחד מהם.

בנוגע לניסוי שערך, הסביר דרעי כי ביצע שני ניסויים: אחד עם 2 נוסעים ואחד עם 4 נוסעים. הניסוי נערך עם רכב פורד מונדיאו נפח מנוע 2,300 סמ"ק שתואם לרכב בו אירעה התאונה. כאשר היו ברכב 4 נוסעים המשקל הכולל שלהם היה 1,393 ק"ג, וכאשר היו ברכב שני נוסעים המשקל הכולל היה 1,240 ק"ג. לא יודע כמה שקלו המעורבים בתאונה, הוא מעריך שהאנשים שהיו איתו ברכב בזמן הניסוי היו שמנים יותר. בזמן הניסויים הכביש היה יבש. הניסויים לא צולמו. במצב בו היו ברכב 4 נוסעים והרכב נסע במהירות של 100 קמ"ש לערך, הוא התחיל להרגיש את איבוד השליטה, את הסטייה הצידה. מכך הגיע למסקנה שהמהירות הקריטית להחלקה בעקומה היא 122 קמ"ש. הסביר על מקדם החיכוך וטען שבוחן התנועה לא עשה ניסוי בתנאים שהוא עשה ואף לא בדק עם מכשיר וריקום ולכן, לדעתו, מקדם החיכוך הוא נמוך יותר מזה שקבע הבוחן. מאשר שניתן להגיע לחישוב מקדם החיכוך והמהירות גם מבלי לערוך ניסוי, אך הוא רצה לדמות ככל שניתן את התאונה וכן לבחון את הממצאים שנתן הבוחן. ואכן, לדבריו, לעקומה אין כל קשר לתאונה שכן מהניסוי שערך עולה שכאשר מדובר בנהג מקצועי שיודע לקראת מה הוא נוהג, ניתן לנסוע בעקומה גם במהירות שעולה על 110 קמ"ש, מבלי לאבד שליטה. גם מהעובדה שלא נמצאו סימני דחיפה או בלימה בתוך העקומה ניתן ללמוד על כך שהתאונה לא התרחשה בגלל העקומה. מדגיש כי כאשר נהג נוהג בהיגוי לא טוב, הוא יכול לאבד שליטה גם במהירות נמוכה. מציין כי מאחר ולא ידוע מי נהג, כאשר גם הנאשם, שנטען כי הוא נהג, טוען כי אינו זוכר דבר, לא ניתן לדעת מדוע הנהג סטה מהכביש אל השול. בדרי"כ הוא נוהג להוציא את הנהג לשטח ולעשות שחזור כדי לוודא את הסיבה, אך במקרה זה הדבר לא היה אפשרי. לכן מעריך, על סמך ניסיונו הרב, שהסיבה בגללה ירד הנהג לשול נעוצה במכשולים שהיו בדרך, אחד מהם או כולם יחד: עקיפה של רכב, סינוור, קפל קרקע, עיני החתול וכיו"ב.

מסקנתו הסופית של העד היא כי אחרי העקומה הנהג איבד שליטה, מסיבה לא ידועה וכל הנראה בגלל מכלול המכשולים בדרך, וסטה לשול הימני. לדבריו התשתית היא הגורם לתאונה ובמקרה זה

בתי משפט

ת"פ 11-06-19434

בית המשפט המחוזי ירושלים

03 יוני 2013

לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

התאונה הייתה בלתי נמנעת שכן לאחר שהנהג ירד מהכביש, בשל מכשולים בדרך, הוא היה צריך לעלות חזרה לכביש בהתנגדות גדולה מאד בשל הפרשי הגובה שבין השול לכביש, ובצורה שבה הנהג נאלץ לעלות לכביש, בהיגוי יתר, הוא היה חייב לעבור לצד השני. אם שולי הדרך היו ידידותיים יותר וסלחניים יותר, התאונה הייתה מסתיימת בצורה קלה יותר. לדעתו בדרך כזו היו צריכות להיות עשרות תאונות.

הוגשו תרשימים וסקיצות של העד: נ/5-8.

(ה) דיון ומסקנות

26. כאמור, יריעת המחלוקת בתיק כוללת שלוש שאלות. האחת – מי נהג ברכב, השניה – האם הנאשם נהג בשכרות ובקלות ראש, והשלישית – מה גרם לתאונה.

מי נהג ברכב?

27. הנאשם כאמור טען לאורך כל הדרך, החל מהתשאולים שנערכו לו בבית החולים מיד לאחר התאונה ועד לעדותו בבית המשפט, כי אינו זוכר מי נהג ברכב. הנאשם אינו מכחיש ואינו מאשר כי הוא נהג.

28. על זהות הנהג ניתן ללמוד בראש ובראשונה מעדויות הכבאים והפרמדיקים שהגיעו למקום התאונה סמוך לאחר האירוע:

(א) מיכאל בן גיגי – כבאי. כשהגיע למקום האירוע ראה רכב הפוך בשולי הכביש שבתוכו לכוד הרוג שישב במושב הנוסע ליד הנהג. הלכוד ישב בכיסא חגור בחגורת בטיחות, המשענת מוטית קצת לאחור וראשו של הלכוד שמוט לכיוון הנוסעים בספסל האחורי. ממד"א נמסר לו שהלכוד נהרג (עמ' 141-142). חושב שידו השמאלית של המנוח הייתה שמוטה לאחור לכיוון הראש, וזכור לו שידו השנייה אחוזה בידית. זכור לו כי הוא עקר את ידית האחיזה מהמקום. הצוות שלו הוציא את המנוח מהרכב וכדי לעשות זאת חתכו את חגורת הבטיחות. כאשר הם פינו את המנוח ידית האחיזה עדיין הייתה אחוזה בידו (עמ' 144-145). מושב הנהג היה מרוסק לגמרי והמרווח בין הגג לדלת הצטמצם לכ-15 ס"מ, ומניסיון ידוע לו שמפתח קטן שכזה לא ניתן לצאת ומכך הוא מסיק שבזמן ההתהפכות הנהג עף החוצה (עמ' 146).

(ב) זכריה רפאל – סגן מפקד משמרת מכבי אש בבית שמש. כאשר הגיע למקום ראה רכב הפוך ובתוכו אדם לכוד כשהוא יושב במושב ליד הנהג. הלכוד היה חגור וללא סימני חיים. כדי לחלץ אותו נאלצו לחתוך את חגורת הבטיחות. הגג באזור הנהג היה מכופף כך שאם היה צורך לחלץ משם את

בתי משפט

ת"פ 11-06-19434

בית המשפט המחוזי ירושלים

03 יוני 2013

לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

הנהג הדבר היה מסובך מאד (עמ' 154-156). לא זוכר אם ראה את המנוח מחזיק משהו ביד (עמ' 163).

(ג) שמואל הרטמן – הפרדמיק שהגיע ראשון לזירת האירוע. העיד כי כאשר הגיע למקום האירוע ראה פצוע שוכב מעבר למעקה הבטיחות, פצוע עומד, 3 בנות יושבות במשאית ובחור הרוג בתוך הרכב שהיה הפוך, יושב בכיסא ליד הנהג כשהוא עם הראש כלפי מטה וחגור בחגורה (עמ' 117). ציין כי ראה את גופו של המנוח רק מקו הפטמות ומעלה כי מתחת לכך הגוף של המנוח היה לכוד. עיניו של המנוח היו לכיוון השמשה הקדמית ורגליו לכיוון הכביש (עמ' 123-124). לא שם לב אם המנוח אחז במשהו (עמ' 126).

(ד) דוד לפ – מתנדב במד"א. כשהגיע למקום האירוע ראה את הרכב הפוך כאשר במושב שליד הנהג היה לכוד שבהמשך הבין כי הוא הרוג (עמ' 127). רגליו של המנוח היו לכיוון חזית הרכב כך שאם יהפכו את הרכב המנוח ישב בכיוון הנסיעה. לא יודע אם המנוח אחז במשהו או אם היה חגור (עמ' 134).

(ה) שמואל אמסלם – כבאי. בזירת האירוע ראה את הרכב ואת המנוח שישב מקופל במושב הקדמי, ככל הזכור לו הוא היה בצד השני של ההגה. לא זוכר אם ראה שהמנוח אחז במשהו ולא ציין דבר בנוגע לחגורת בטיחות (עמ' 138-139).

29. בכל הנוגע לידיית האחיזה, אשר מיכאל בן גיגי העיד כי הוציאה מידו של המנוח, הוגש מזכר של רס"מ אהרון כהן מיום 24.2.11 לפיו בעקבות עדותו של בן גיגי על כך שהמנוח החזיק ביד ימין את ידיית האחיזה, הוא הגיע למגרש המכוניות ובדק את ידיית האחיזה שמעל הדלתות. נמצא שהידיית במושב הקדמי ימני חסרה. הידיית במושב האחורי ימני נמצאה במקום כשחלקה הימני שבור וחלקה השמאלי שלם. הידיית האחורית שמאלית הייתה שלמה. בצד הנהג לא מותקנת ידיית אחיזה (ת/27). הוגשו צילומי הידיית – ת/8. לעניין זה יצויין כי בצילומים שצילם מומחה ההגנה דרעי, ניתן לראות בתמונה 7 חפץ שנראה כי הוא ידיית האחיזה החסרה, אשר על פי העדויות הוצאה מידו של המנוח, כשהיא זרוקה בשטח. בנוגע לחגורות הבטיחות הוגש זיכרון דברים של רס"מ כהן לפיו מבדיקה שערך במכונית ביום 16.2.11 נמצא כי חגורת הנוסע במושב הקדמי ימני חתוכה כשהאבזם נעול בתוך תפסן החגורה. חגורת הנהג משוחררת והאבזם לא נעול בתפסן. כל שאר החגורות שלמות ומשוחררות חוץ מחגורת המושב האחורי אמצעי האבזם שלה נמצא נעול בתפסן השמאלי (ת/29).

בתי משפט

ת"פ 11-06-19434

בית המשפט המחוזי ירושלים

03 יוני 2013

לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

30. על סדר הישיבה ברכב ועל זהות הנהג ניתן ללמוד גם מעדויות בני החבורה:

(א) צחור – מיד לאחר התאונה, בבית החולים קפלן, גבה רפ"ק כהן עדויות מהמעורבים. משנשאל צחור מי נהג ברכב, ענה: "אני בטוח ב100%, מיליון אחוז, שערן נהג. זה האוטו שלו. אבל אני לא אומר שהוא נהג בגלל שזה האוטו שלו. אני ראיתי שהוא עלה על ההגה ונהג. מה אני מטומטם" (ת/39).

בהודעה שמסר במשטרה ביום 14.3.11 (ת/37) מסר צחור שבדרך לווילה ערן הוא זה שנהג כל הדרך. עד שאספו את המנוח הוא ישב ליד ערן אך כשהמנוח הצטרף אליהם הוא פינה למנוח את המושב שליד הנהג כי המנוח היה גבוה ולא היה לו נוח במושב האחורי- זה היה הסידור הקבוע ביניהם. כשהחליטו לחזור הביתה מהווילה הוא היה עייף מאד, והמנוח ובעל הווילה עזרו לו להגיע לרכב. הוא נשכב ברכב במושב האחורי ונמנם, ותוך כדי כך שמע את המנוח ואת ערן מגיעים לרכב ומתווכחים ביניהם מי ינהג: "סהר אמר לערן, תן לי לנהוג אני לא שיכור, וערן אמר אני ישנתי ואני יכול לנהוג. זה לא היה וויכוח קולני אלא שיחה ביניהם. ערן לא הסכים שסהר ינהג בגלל שסהר שתה ולא ישן דקה". שלושת הבנות התיישבו מאחור לידו והמנוח ישב במושב שליד הנהג. זוכר שבתחילה רווית התיישבה בכיסא שליד הנהג אך המנוח אמר לה שהרגליים שלו ארוכות והוא לא יכול לשבת מאחור אז הם התחלפו. לא ראה בוודאות מי נהג אך- "אני משוכנע שמי שנהג זה ערן ולא סהר. בכול מקרה אין מצב שאחת מהבנות נהגה או שאני נהגתי כי אני ושלושת הבנות ישבנו מאחורה".

בעדותו בבית המשפט חזר בו צחור מגירסתו וטען כי אינו זוכר מי נהג וכי בחקירה הוכנסו הדברים לפיו. ניכר בו כי הוא מנסה להגן על הנאשם, בטענה כי אינו זוכר ולא זכר דבר, ולפיכך אני מעדיפה את הגירסה שמסר סמוך לאחר האירוע ולאחר מכן במשטרה.

(ב) רווית - ממזכר של רפ"ק משה כהן שמולא בבית החולים ביום התאונה בשעה 10:08 (ת/41), עולה כי רווית מסרה כדלהלן: "יצאנו ממסיבה בבית שמש, במסיבה היינו 6 אנשים ועשינו על האש. בערך בשעה 04:00 רצינו לחזור לדרום. עלינו לרכב, אני ישבתי מאחור צמוד לחלון הימני, לידי ישבו 2 הבנות וצחי. מקדימה ליד הנהג ישב סהר (לא יודעת שם משפחה) והנהג היה ערן אלמליח. הייתי ערנית אבל דיברתי בטלפון, לא יודעת מה קרה לא שמתי לב כיצד ארעה התאונה". ממזכר של רס"ב סטוינובסקי עולה כי בתשאול שערך לרווית בבית החולים מיד לאחר התאונה היא מסרה שמי שנהג ברכב הוא הנאשם (ת/40).

בהודעה שמסרה במשטרה ביום 2.5.11 (ת/42) מסרה רווית שכאשר החברים באו לאסוף אותה מביתה לכיוון הווילה, הנאשם הוא זה שנהג. בדרך חזרה הביתה היא נכנסה אחרונה לרכב והתיישבה במושב האחורי שם כבר ישבו אוריאל ומזל וגם צחור. היא ישבה בצד ימין, לידה צחור ומצד שמאל ישבו אוריאל ומזל האחת על השנייה. לא יודעת מי נהג אבל בוודאות זה לא צחור ולא אחת הבנות.

בתי משפט

ת"פ 11-06-19434

בית המשפט המחוזי ירושלים

03 יוני 2013

לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

בבית המשפט טענה כי אינה זוכרת את סדר הישיבה. גם לגביה ניכר כי היא מנסה להגן על הנאשם, ואני מעדיפה את הגירסה הראשונית לפיה הנאשם נהג ומכל מקום לא הבנות ולא צחור נהגו.

(ג) מזל – בבית המשפט מסרה שבדרך חזרה מהווילה היא ישבה במושב האחורי ואוריאן עליה, היא חיבקה את אוריאן ושמה עליה את הראש. הן ישבו מאחורי הנהג, לידן צחור ולידו רווית. היא נכנסה ראשונה לאוטו ואוריאן אחריה, ומיד היא נרדמה. אחרי התאונה שאלה את רווית מי נהג ורווית אמרה שהיא לא זוכרת כי היה וויכוח. רווית אמרה לה שהיא לא רוצה להיזכר בזה. היא יודעת שמי שנהג זה ערן או סהר כי אוריאן ישבה עליה, לרווית בכלל אין רישיון, וצחור אמר לה שישב לידה. לא שוחחה על התאונה עם החברות ולא יכול להיות שרווית שמעה ממנה את סדר הישיבה ברכב אלא להיפך - רווית היא זו שאמרה לה שצחור ישב בין שתיהן. היא עצמה לא יודעת מי נהג בסוף (עמ' 239-246). אישרה שבחקירה השנייה שלה מסרה שהיה וויכוח בין ערן לסהר בשאלה מי ינהג ברכב (עמ' 245).

(ד) אוריאן – בבית המשפט העידה שהיא ומזל יצאו ראשונות מהבית, הן נכנסו לרכב והיא התיישבה על מזל מאחורי הנהג, שמה את הראש ונרדמה. הצטופפו מאחור כי גם צחור ורווית ישבו איתם. זוכרת שרווית ירדה על צחור שיפנה להן מקום. אם מסרה במשטרה שצחור ישב באמצע ורווית מצד ימין, זה בגלל ששמעה את האחרים אומרים זאת כי היא עצמה לא זוכרת מי נהג (עמ' 248-249). ערן וסוהר ישבו מקדימה, במאה אחוז אחד מהם נהג אבל לא זכור לה מי מהם (עמ' 253).

31. רפ"ק משה כהן העיד כי במקום התאונה נלקח חלק מהשמשה הקדמית של הרכב עליה היה כתם דם, אך לבסוף היא לא נשלחה לבדיקת מעבדה כי לא היה צורך בכך. בתאונה כזו, לדבריו, כאשר הנוסעים אינם חגורים, כולם עפים בתוך הרכב ולא ניתן יהיה לדעת למי שייך כתם הדם (עמ' 175-176).

32. המסקנה המתבקשת מבחינת כל הראיות כמפורט לעיל הינה כי הנאשם הוא זה שנהג ברכב בעת התאונה –

אין מחלוקת על כך שהמנוח נמצא ברכב לאחר האירוע כשהוא יושב בכיסא שליד הנהג, כשפניו בכוון הנסיעה (כפי שניתן לראות גם בתמונות 1 ו-2 לת/4).

מעדויות המחלצים כמפורט לעיל עולה כי המנוח נמצא כשהוא חגור למושב בחגורת הבטיחות, אותה נאלצו לחתוך במהלך החילוץ (תמונות 35 ו-36 לת/6).

בנוסף, העד בן יגיי העיד כי בעת חילוץ המנוח מהרכב, אחז המנוח בידו את ידיה האחיזה, והוא הוציאה מידו. מבדיקת הרכב לאחר מכן על ידי רס"מ כהן עולה כי ידיה האחיזה האחרות היו במקומן והידיה במושב הקדמי של הנוסע שליד הנהג (מימין לרכב) חסרה.

העד בן יגיי אף העיד, מנסיונו, כי לפי מצב הרכב לאחר התאונה, סביר להניח שנהג הרכב עף החוצה.

בתי משפט

ת"פ 11-06-19434

בית המשפט המחוזי ירושלים

03 יוני 2013

לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

מאחר שבלתי אפשרי שהמנוח נהג ברכב, עף ממקומו בתאונה, התיישב במושב שליד הנהג כשפניו לכוון הנסיעה והרכב הפוך, כשהוא חגור בחגירת הבטיחות של אותו מושב, וכשהוא אוחז בידית האחיזה שבימין הרכב, המסקנה האפשרית היחידה היא שהמנוח לא נהג ברכב.

בנוסף עולה מעדויות חלק מהחברים, כמפורט לעיל, כי הנאשם הוא שנהג ברכב. גם אלה שאינם מעידים מפורשות שהנאשם נהג ברכב, מעידים כי הבנות וצחור לא נהגו אלא ישבו במושב האחורי.

33. מאחר שעל פי הראיות הבנות וצחור לא נהגו, ומאחר שעל פי הראיות סהר, המנוח, לא נהג, נשארה אפשרות יחידה שהנאשם הוא שנהג ברכב, וכך אני קובעת.

הגורם לתאונה

34. עובדות מוסכמות:

אין מחלוקת על כך שבכביש בו אירעה התאונה ישנה עקומה ימינה, ישורת, ואז עקומה נוספת ימינה, ואחריה הישורת שבה התרחשה התאונה. לפני העקומה הראשונה מוצב תמרור א-3 (עקומה ימינה) ובעקומה השניה מוצב בצד שמאל תמרור ו-10 (עקומה בכביש). אין גם מחלוקת על כך שבשלב מסוים סטה הרכב שמאלה, חצה את הנתיב הנגדי, פגע במעקה הבטיחות שהיה מוצב בצד שמאל של הכביש, והתהפך.

35. המחלוקת בין הצדדים נעוצה בשאלה מה גרם לתאונה: לגרסת המאשימה התאונה נגרמה בשל הגורם האנושי, שהוא התנהגותו של הנאשם בנהיגה, ולגרסת הנאשם התאונה נגרמה בשל תנאי הדרך הגרועים.

36. חזקת הדרך -

הלכה היא כי עצם הסטייה של רכב מנתיב הנסיעה שלו, כאשר הסטייה אינה נובעת ממעורבות של כלי רכב אחרים, מהווה הוכחה לכאורה לרשלנות הנהג שכן: "אין טבעה של מכונית להחליק על גבי הכביש מאליה. לכאורה, מצביעה ההחלקה על אי-נקיטת אמצעי זהירות נאותים מצד הנהג" (ע"א 446/82 שמשון בלגשווילי נ' אחמד אלגבארין, פ"ד מב(2) 737, 747). עם זאת, אין מדובר בראייה סופית אלא בעמידה בנטל ראשוני בלבד, ולאחר מכן עובר הנטל אל הנהג ובאפשרותו לנסות ולעורר ספק סביר כך שיצביע על אפשרות ממשית ומתקבלת על הדעת המעוגנת בחומר הראיות לסיבה לסטיית הרכב מנתיבו.

בתי משפט

ת"פ 11-06-19434

בית המשפט המחוזי ירושלים

03 יוני 2013

לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

בענייננו אין עדויות לגבי נסיבות התאונה ואף אין גירסה של הנאשם להתרחשות אשר גרמה לתאונה – איש מהנוסעים ברכב, לרבות הנאשם, אינו יכול להעיד על נסיבות התאונה. לפיכך יש להכריע על פי הראיות הנסיבתיות ועל פי ניתוח הראיות כפי שנעשה על ידי מומחה התביעה ומומחה ההגנה.

טענת השכרות -

37. לגרסת המאשימה, הנאשם וחבריו שתו בווילה משקאות אלכוהוליים כך שנהיגתו של הנאשם בדרך הביתה מהווילה נעשתה בהיותו שיכור.

38. עדויות החברים בעניין זה:

צחור: ממזכר של רפ"ק כהן (ת/39) עולה כי בבית החולים מסר לו צחור שכשהם הגיעו לווילה הם הביאו איתם בקבוק אחד של וודקה טראמפ וכ-20 בקבוקי XL. הם שתו בווילה ועשו קריוקי. בשעה 04:00 החליטו לחזור הביתה, "ערן מיהר לחזור לעבודה ולא ייחס חשיבות לזה שהיה שיכור". בהודעה שמסר צחור במשטרה (ת/37) העיד כי הוא וערן קנו לפני הבילוי בקבוק וודקה טראמפ, סאוטרן לבחורות ופחיות טראמפ. הם הגיעו לווילה בסביבות השעה 23:00 והתיישבו בסלון לשתות. הבנים שתו וודקה רד בול שזה סט של וודקה טראמפ עם משקה אנרגיה של טראמפ, והבנות שתו סאוטרן. הוא שתה הרבה ולכן בשלב מסוים הרגיש שהוא שיכור והלך לישון. בעדותו בבית המשפט חזר בו מגירסתו לגבי הנאשם, אך ניתן היה להתרשם מנסיון למתן את גירסתו ולא לפגוע בנאשם. בסופו של דבר אני מעדיפה את הגירסאות הקודמות שמסר העד על פני עדותו בבית המשפט.

רווית: בבית החולים מסרה רווית לרס"ב סטוינובסקי שבווילה הם שתו אלכוהול (ת/40); במשטרה (ת/42) מסרה כשכאשר הגיעו לווילה הם ישבו בסלון, הבנים הביאו שתייה: וודקה טראמפ וסאוטרן וגם משקה אנרגיה. היו גם פיצוחים וחטיפים. היא שתתה אולי 2 כוסות של סאוטרן עם משקה אנרגיה, ערן שתה 2 כוסות וודקה עם משקה אנרגיה, לא יודעת אם שתה יותר; רווית העידה גם בבית המשפט, מסרה שהם ישבו כולם יחד בסלון ושתו. ערן לא שתה הרבה, אולי 2 כוסות (עמ' 216, 235).

מזל: הם בילו בווילה, שמעו שירים וצחקו. היא שתתה סאוטרן. חושבת שהביאו איתם בקבוק וודקה אחד ובקבוק סאוטרן אחד. הבנים שתו וודקה, לא זוכרת כמה. צחי היה שיכור בצורה בולטת, הוא שתה הרבה ולכן היה עצבני ורב איתה. ראו על הפנים שלו שהוא מסטול ולכן הוא הלך לישון. לא יודעת כמה בדיוק צחי שתה אבל יודעת שהוא שתה הכי הרבה ושהבנים שתו את כל בקבוק הוודקה, ראתה את זה (עמ' 242-244).

אוריאן: שתו בווילה וודקות, היו כמה סוגים. צחור שתה הרבה ורב עם מזל. הבנים שתו וודקה עם פחיות של רדבול או אקסל והבנות סאוטרן (עמ' 247-248). כולם שתו (עמ' 257).

בתי משפט

ת"פ 11-06-19434

בית המשפט המחוזי ירושלים

03 יוני 2013

לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

39. עדותו של בעל הווילה :

בהודעה שמסר במשטרה (ת/33) העיד איציק מור שכאשר הגיעה החבורה לווילה הם הביאו איתם חומוס, בשר ושריית. הם הגיעו בשעה 22:30 לערך ובשעה 01:00 קיבל שיחת טלפון משכן שאמר לו שיש רעש וצעקות חריגות מהווילה והוא הלך להרגיע אותם. הם עזבו בשעה 04:00, אחד מהם הדאיג אותו כי נרדם על המיטה והיה צריך להקים אותו בכוח, לא יודע אם היה שיכור או סתם עייף. הבחורות נראו רעננות וכך גם מי שהתברר בדיעבד כמנוח. אצל הבחור השלישי (הוא הנאשם-ר.פ.9) הוא לא ראה משהו חריג. "בסוף אחרי שהם עזבו אני אספתי מהבית שלוש בקבוקים ריקים של שתיה חריפה, שתיים וודקה ואחד סאוטר". על גירסה זו חזר העד גם בבית המשפט.

40. עדויות צוותי החילוץ וההצלה :

הרטמן, הפרדמיק, מסר כי לא הריח אלכוהול מתוך הרכב (עמ' 126). דברים זהים מסרו דוד לף (עמ' 134), זכריה רפאל (עמ' 157), ומיכאל בן גיגי שהדגיש כי הוא תתן (עמ' 149).

41. עדויות השוטרים :

רס"ב סטוינובסקי, אשר הגיע ראשון לבית החולים קפלן ושוחח עם הנאשם, ציין בזכ"ד שלשאלתו אישר לו הנאשם שהוא שתה אלכוהול, וכשדרש ממנו למסור דגימת דם הנאשם סירב למרות שהוא הסביר לנאשם את מהות הסירוב (ת/32). סטוינובסקי חזר על הדברים בעדותו בבית המשפט. מאשר שלא ציין בזכ"ד שהריח אלכוהול מפיו של הנאשם (עמ' 86-100). רפ"ק כהן העיד כי מזירת התאונה הוא התבקש להגיע לבית החולים קפלן בעקבות שיחה שקיבל מהבוחן סטוינובסקי על כך שאחד המעורבים, שחושבים שהוא הנהג, מסרב לתת דגימת דם (עמ' 165). על המפגש של השניים ניתן ללמוד מזכ"ד שמילא רפ"ק כהן בהמשך אותו יום (ת/36): "בהגיעי לבית החולים קפלן (בשעה 07:40)... המתנתי מחוץ לחדר עד השעה 08:00... ניגשתי לערן אלמליח בעת ששכב על המיטה, שוחחתי עימו וביקשתי ממנו למסור דגימת דם לבדיקת רמת האלכוהול, ערן אמר לי שהוא מסרב, שאלתי למה? ערן ענה: "ככה". הסברתי לו כי משמעות הדבר שהוא יחשב כשיכור ויחולו עליו העונשים הקבועים בחוק לנהג שיכור, אך זה עמד בסירובו למסור בדיקת דם. לציין, כי ערן היה עירני, הבין בצורה ברורה את דבריי אך למרות זאת עמד בסירובו למסור דגימת דם. ערן עוד אמר לי כי שתה כוסית וחצי של וודקה עם XL...". רפ"ק כהן חזר על הדברים בעדותו בבית המשפט והדגיש שמשיחתו עם הנאשם היה ברור לו שהנאשם מבין את הדרישה שאם לא כן הייתה קיימת לו בחוק הסמכות לקחת דגימת דם גם ללא הסכמה. היה בטוח "במיליון אחוז" שהנאשם מבין (עמ' 166).

בתי משפט

ת"פ 11-06-19434

בית המשפט המחוזי ירושלים

03 יוני 2013

לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

42. גרסתו של הנאשם לעניין זה – הנאשם טען, כאמור, כי אינו זוכר דבר, כי הגיע לבית החולים במצב קריטי. הוא אינו זוכר גם שנתבקש לתת דגימת דם.

43. בכל הנוגע לשתיית משקאות אלכוהוליים - כאמור, כל החברים העידו כי לקראת המסיבה בוילה נרכשה שתייה חריפה וכי בעת שהגיעו לוילה התיישרה החבורה בסלון והחלה לשות. מעדותו של בעל וילה עולה שבסיום המסיבה נשאר על שולחן הסלון שלושה בקבוקים ריקים, שני בקבוקי וודקה ובקבוק סאוטרן, ואף מזל העידה כי ראתה שהבנים סיימו את כל הוודקה. מן העדויות עולה כי צחור הוא זה ששתה יותר מכולם, אך כולם שתו. על פי הראיות ניתן לקבוע כי החבורה הביאה עימה משקאות אלכוהולים לוילה, כי כולם שתו וכי גם הנאשם שתה באותו ערב משקאות אלכוהולים, לפחות שתי כוסות. לא ניתן לקבוע במדויק כמה שתה.

44. חזקת הסירוב -

סעיף 64(ב) לפקודת התעבורה (נוסח חדש), תשכ"א - 1961 קובע כי שוטר רשאי לדרוש מנהג שהיה מעורב בתאונת דרכים למסור דגימת דם לצורך בדיקת ריכוז האלכוהול בדמו.

סעיף 64(ב2) לפקודה קובע את דרך הדרישה: **"שוטר הדורש מנוהג רכב או מממונה על הרכב לתת לו דגימת נשיפה, דגימת שתן או דגימת דם, לפי הוראות סעיף זה, יודיע לו את מטרת נטילת הדגימה, יבקש את הסכמתו, ויסביר לו את המשמעות המשפטית של סירוב לתת דגימה, כאמור בסעיף 64ד"**.

סעיף 64(א) לפקודה קובע כי נהג המסרב לתת דגימה כאמור, **"יראו אותו כמי שעבר עבירה לפי סעיף 62(3)"**, כאשר סעיף 62(3) מתייחס לנהיגה בשכרות.

סעיף 64(א) יוצר למעשה את "חזקת הסירוב" לפיה מי שמסרב להיבדק ייחשב כשיכור, ועליו הנטל להוכיח אחרת ולסתור חזקה זו. הפעלת החזקה מותנית בהסברי השוטר כאמור בסעיף 64(ב2).

(ראה: רע"פ 8624/11, עזרא אליסי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו]; עפ"ת (חי" 12-02-3406, שי פינטו נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו]).

במקרה זה התבקש הנאשם למסור דגימת דם לצורך בדיקת שכרות, וסירב. טענתו של הנאשם היא כי חזקת הסירוב אינה חלה במקרה זה מאחר שהדרישה למסירת דגימת הדם לא נערכה כדין: הן מאחר שהשוטרים דרשו ממנו את מסירת הדגימה כאשר הוא היה מטושטש ומסוחרר בעקבות התאונה ומצבו הרפואי היה קריטי, והן מאחר שהוא לא הוזהר על ידי השוטרים.

אני דוחה טענות אלו.

בתי משפט

ת"פ 11-06-19434

בית המשפט המחוזי ירושלים

03 יוני 2013

לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

סעיף 64(ב2) מפרט את הדרך בה צריך לפעול שוטר הדורש מנהג לתת דגימה: על השוטר להודיע לנהג על מטרת נטילת הדגימה, לבקש את הסכמתו, ולהסביר לו את משמעותו המשפטית של סירוב. השוטרים סטוינובסקי וכהן אשר שוחחו עם הנאשם בבית החולים פירטו את התרשמותם מהנאשם הן בזכ"ד שמילאו מיד לאחר מכן, והן בעדויות שמסרו בבית המשפט, אשר נתמכו בזכ"דים האמורים. בהתאם לכך הודיעו השוטרים לנאשם כי הם מבקשים לקחת ממנו דגימת דם כדי לבדוק את רמת האלכוהול בדמו, כי עליו להסכים לכך וכי אם לא יסכים הוא ייחשב כשיכור. וראה דברי רפ"ק כהן בת/36: **"שוחחתי עימו וביקשתי ממנו למסור דגימת דם לבדיקת רמת האלכוהול... הסברתי לו כי משמעות הדבר שהוא ייחשב כשיכור ויחולו עליו העונשים הקבועים בחוק לנהג שיכור"** – בדיוק כפי שדורש החוק. ויודגש כי סעיפי החוק האמורים אינם דורשים כי הנאשם יוזהר או כי יחתום על סירובו.

ולעניין מצבו הרפואי של הנאשם באותו מועד -

בדו"ח שמילא רפ"ק כהן הוא התייחס להתרשמותו ממצבו הרפואי של הנאשם וציין שהנאשם היה ערני והבין בצורה ברורה את דבריו (ת/36). כהן חזר על הדברים בבית המשפט והדגיש שהיה ברור לו **"במיליון אחוז"** שהנאשם מבין את השיחה ואת הדרישה. עדותו של רפ"ק כהן מהימנה עליי ואני מקבלת אותה. להתרשמות זו מתווספים המסמכים הרפואיים של הנאשם מבית החולים סורוקה בהם מצוין כי בעת קבלתו מבית החולים קפלן היה הנאשם בהכרה מלאה. לאחר שנבדק הנאשם בדיקה נוירולוגית נאמר כי הנאשם: **"בהכרה מלאה, שיתוף פעולה מלא, זיבור ברור, התמצאות בזמן, מקום וסיטואציה"** (ת/26).

בהקשר זה יש לציין את עדות אימו של הנאשם אשר מסרה כי כאשר הגיעה לבית החולים קפלן מצאה את הנאשם כשהוא מלא בדם, בוכה, סהרורי ומבולבל. לדבריה בעת שהוסע הנאשם לבית החולים סורוקה היה הנאשם בין חיים ומוות והפרמדיק נאלץ לסטור לו פעמים רבות כדי שיתעורר (עמ' 419-420). לא מצאתי תמיכה לעדות זו, לא בעדויות השוטרים ולא במסמכים הרפואיים שהוגשו ואין לי אלא להניח שעדותה של האם נבעה ממצבה הנפשי שלה עצמה, כאשר ראתה את בנה בבית החולים, לאחר שהיה מעורב בתאונה קטלנית בה נחשד כנהג, ונפצע. ככל הנראה הנאשם סבל וסובל עד היום מתסמונת פוסט טראומה, דבר שעולה מהמסמכים הרפואיים, הן מאלה שניתנו לו בבית החולים והן מאלה שהציג הנאשם מהרופאים אצלם טופל לאחר התאונה (9/ג-10), וניתן להניח שהדבר השפיע על מצבו הנפשי והגופני, אך לא מצאתי שהדבר השפיע על הבנתו את דרישת השוטרים.

מאחר שדרישת השוטרים למסירת הדם נעשתה כדין, ומאחר שמצבו הרפואי של הנאשם אפשר לו להבין היטב את דברי השוטרים, לא נותר אלא לקבוע כי משסירב הנאשם למסירת דגימת הדם, דינו כדין הנהג בשכרות.

בתי משפט

ת"פ 11-06-19434

בית המשפט המחוזי ירושלים

03 יוני 2013

לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

45. אשר על כן, על סמך העדויות בדבר שתיית משקאות אלכוהולים, בהתחשב בעדותו צחור בעניין הויכוח בין המנוח לערן בשאלה מי ינהג לאחר ששניהם שתו, ועל בסיס סירובו של הנאשם להבדק, אני קובעת כי הנאשם נהג ברכב בהיותו שיכור, ועל כן אני מרשיעה אותו בעבירה של נהיגה בשכרות לפי סעיף 3(3) בצירוף סעיף 64ד(א) לפקודת התעבורה (נוסח חדש), תשכ"א – 1961.

נהיגה בקלות ראש -

46. אין מחלוקת על כך שהחבורה הגיעה לווילה בשעה 23:00 ועזבה בשעה 04:00 לערך. אין גם מחלוקת על כך שבזמן ששהו בווילה ישבו החברים בסלון שתו וצחקו, ולאחר מכן עברו לשבת בגיקוזי.

רווית העידה שבשלב מסוים היא וערן הלכו לחדר לישון, אך כשהתעוררה ערן כבר לא היה לידה. רווית גם הדגישה שערן לא ישן הרבה (ת/42).

לפיכך, משהחל הנאשם בנהיגה לאחר שהיה שעות ארוכות ללא שינה וכשהוא שיכור, כפי שקבעתי לעיל, ניתן לקבוע כי נהיגתו של הנאשם נעשתה בקלות ראש. אדם הנוהג לאחר שלא ישן שעות ארוכות, לאחר ששתה אלכוהול, כשאינו חגור, ברכב עמוס לעייפה ומלא מעבר לתקן, בחושך ובדרך מתפתלת – אין ספק כי יש בכך משום נהיגה בקלות ראש.

47. על כן אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של נהיגה ברכב בקלות ראש, לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה (נוסח חדש), תשכ"א – 1961.

נסיבות התאונה:

48. רס"מ אהרון כהן, הבוחן מטעם המאשימה, הגיע למסקנה כי הנאשם הוא זה שגרם ברשלנותו לתאונה.

לדבריו, התאונה אירעה בשל נסיעה של הנאשם במהירות מופרזת בעת הנסיעה בעקומה, או בשל כשל אחר בנהיגה, והדבר גרם לו להחליק בעקומה. לדברי כהן הרכב היה תקין לחלוטין וכך גם מצב הכביש, שאף שהיה רטוב ממים וחשוך - היה תקין ונקי מכול גורם החלקה, ושדה הראיה היה פתוח לפנים מרחק 150 מ'. לגרסתו התאונה אירעה כך שהרכב הגיע מעקומה, הנאשם איבד שליטה, הרכב הסתחרר, עבר לנתיב הנגדי, עבר את השול והתהפך בתעלה. כהן לא קבע את מהירות הרכב בעת התאונה אך מבדיקות שערך הגיע למסקנה שנהג שנוסע נכון בעקומה לא יתהפך אף אם ינהג במהירות שעד 146 קמ"ש. כן העיד כהן שהנאשם לא סטה לשול הימני, ושהקרעים שנמצאו בשני הגלגלים הקדמיים של הרכב אירעו כתוצאה מהתאונה, ולא הם אלה שגרמו לה.

בתי משפט

ת"פ 11-06-19434

בית המשפט המחוזי ירושלים

03 יוני 2013

לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

49. מנגד טען חנניה דרעי, המומחה מטעם הנאשם, שהתאונה אירעה בשל תנאי הדרך הלקויים. לטענתו ישנם בכביש כשלים רבים, כגון: אין תמרור המתריע על כניסה לעקומה והתמרורים הנמצאים במקום אינם מוצבים בהתאם לתקן, אין די עיני חתול ואלה שנמצאים מצויים במרחקים רבים מידי האחד מהשני, ישנה שדרת עצים המגבילה את שדה הראיה לפני ובכניסה לעקומה, ישנו במקום קפל קרקע הגורם לסינוור הנהג כאשר מופיע מולו רכב, השול הימני צר מהדרוש בתקן ואף אין במקום מעקה בטיחות, ועוד. במצב כזה, טוען דרעי, הנאשם, שלא ידוע במדויק מה הייתה מהירות נסיעתו אך ברור כי היא לא הייתה מופרזת, ירד לשול הימני. דרעי הדגיש שלעקומה עצמה אין כל קשר לירידה לשול. לדבריו, לאחר שהרגיש הנאשם שהוא ירד לשול, הוא ניסה לחזור לכביש אך במקום ישנו הפרש גבהים גדול מאד בין השול לפני הכביש, של כ-30 ס"מ, הנאשם נאלץ ללחוץ חזק על דוושת הגז כדי לעלות לפני הכביש, וכתוצאה מכך הרכב זינק לכביש תוך שהגלגלים הקדמיים ברכב נקרעים משפת הכביש, כך נוצר היגוי יתר והרכב נסע במהירות גדולה, שלנאשם לא הייתה כל אפשרות להימנע מכך, חצה את הנתבי הנגדי, פגע במעקה הבטיחות והתהפך.

מהירות הנסיעה של הרכב -

50. אין מחלוקת על כך שהמהירות המותרת במקום התאונה היא 80 קמ"ש (ראה עדותו של כהן בעמ' 31). שני המומחים מסכימים שלא ניתן לקבוע באופן מדויק את מהירות הרכב בעת התאונה.

לדברי כהן, מחישוב שערך עולה כי אם רכב מגיע לעקומה ברדיוס נכון והנהג משתמש נכון ברכב, ניתן לנסוע בתוך העקומה עד מהירות של 146 קמ"ש מבלי לאבד שליטה על הרכב, אך כאשר הנהג לא משתמש נכון ברכב, אם ייכנס לא נכון לעקומה או במקרה של שימוש לא נכון בבלמים או היגוי יתר או היגוי בחסר, הוא יכול לאבד שליטה גם במהירות של 90 קמ"ש ואפילו 80 קמ"ש (עמ' 59). מדבריו של כהן ניתן להסיק כי הגורם לתאונה הוא נהיגה במהירות גבוהה מ-146 קמ"ש, או נהיגה לא נכונה.

לדברי דרעי, אבדן שליטה יקרה בנסיעה בעקומה במהירות העולה על 122 קמ"ש (עמ' 359). לטענתו, נהג שנהג בהיגוי לא טוב, יכול לאבד שליטה גם במהירות של 60 קמ"ש (עמ' 385). מניסוי שערך במקום עולה כי מהירות הרכב לפני איבוד השליטה הייתה 54.29 קמ"ש, לא ניתן לקבוע מה הייתה המהירות ממש סמוך לתאונה אך אין ספק שלא מדובר במהירות מופרזת (נ/4). כן טוען דרעי כי חישוביו של כהן אינם מדויקים שכן כהן בדק ממצאים שנלקחו מזירת התאונה אך לדבריו לא ניתן להסיק מסקנות ממצאים אלה, כי בשלב זה הרכב היה באיבוד שליטה ולכן ניתן להסיק מסקנות רק על סמך ממצאים שנמצאו בתחילת האירוע, לפני איבוד השליטה (עמ' 313).

אינני מקבלת את קביעותיו של דרעי לגבי מהירות הנסיעה בפועל, שכן קביעות אלה מסתמכות, לכל היותר, על ממצאים שמצא דרעי, לדבריו, שבוע לאחר התאונה, ואשר אין בהם כדי להעיד על המצב

בתי משפט

ת"פ 11-06-19434

בית המשפט המחוזי ירושלים

03 יוני 2013

לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

בשטח סמוך לאחר התאונה. יחד עם זאת, בסיכומו של דבר, לאור עדויות שני המומחים, לא ניתן לשלול אך גם לא ניתן לקבוע באופן פוזיטיבי כי הנאשם נהג בעת התאונה במהירות מופרזת.

מצב הרכב עובר לתאונה:

51. לגרסת רס"מ כהן, הרכב היה תקין לחלוטין בזמן התאונה. ממוזכר שמילא ביום 16.2.11 (ת/28) עולה כי בבדיקה שנערכה לרכב נמצא כי כל הגלגלים מגיבים להגה, דוושת וצנרת הבלם תקינות וכך גם הגלגלים. אישר שאחרי התאונה הגלגלים הקדמיים היו קרועים וחסרי אוויר (עמ' 22) אך מבדיקה עלה שהדבר אירע כתוצאה מהתאונה (עמ' 67). הוגשו תמונות הרכב בעת הבדיקה (ת/6) וכן דיסק המתעד בסרטון את הבדיקה שנערכה לרכב (ת/9). המומחה שמטעם ההגנה אינו חולק על כך שעובר לתאונה הרכב היה תקין.

מצב הכביש עובר לתאונה:

52. בנושא זה חלוקות דעות המומחים. דרעי העלה כשלים מכשלים שונים וזאת כדלהלן:

(א) התאורה במקום: אין חולק על כך שלא היתה במקום תאורה והכביש היה חשוך. לדברי דרעי הכביש היה חשוך לחלוטין (עמ' 316). כהן אישר כי אין במקום תאורת כביש (ת/2) אך טען שאין לכך השפעה על יציבות הרכב (עמ' 39).

(ב) תימרוור לא מתאים: אין מחלוקת על כך שמוצבים במקום שני תמרורים, תמרור א-3 המזהיר מפני עקומה ימינה, מוצב לפני העקומה הראשונה, ותמרור ו-10 המזהיר מפני עקומה בכביש, הוצב בעקומה השנייה (אותם ניתן לראות בתמונות ת/7). לטענת דרעי התמרורים לא הוצבו בהתאם לתקן ועל כן הם אינם יכולים להזהיר את הנהגים כנדרש (עמ' 316, 397-398). לדברי כהן התמרורים נמצאים במרחק סביר ובולט לעין (46-47). מעיון בתמונות שצולמו ניתן לראות כי התמרור המוצב בעקומה השנייה, שלאחריה ארעה התאונה, נראה היטב עוד מהישורת שלפני העקומה, ולעניין זה אני מעדיפה את גירסתו של כהן.

(ג) שדה הראיה: לדברי דרעי העצים הנמצאים מימין לדרך (אותם ניתן לראות בתמונות ת/5) מפריעים לשדה הראיה של הנהג במקום. לדברי כהן העצים אינם רלוונטים לתאונה והם לא השפיעו על הנהג (עמ' 41), ולדבריו שדה הראיה היה פתוח 150 מ' לפני (עמ' 71). גם לעניין זה, הן לאור התרשמותי מהעדים והן לאור התמונות המצולמות במקום, אני מעדיפה את גירסתו של כהן.

בתי משפט

ת"פ 11-06-19434

בית המשפט המחוזי ירושלים

03 יוני 2013

לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

(ד) עיני חתול: דרעי טען כי אין במקום די עיני חתול, וכי אלה שכן נמצאים, מוצבים במרווחים גדולים מהדרוש (עמ' 400 - 401). כהן מסר כי אינו מכיר את ההנחיות לגבי עיני חתול (עמ' 71). מכל מקום, דרעי ציין בעדותו כי אין לנתון זה קשר לתאונה, ולפיכך אין לכך כל רלוונטיות.

(ה) קפל קרקע: לדברי דרעי יש במקום קפל קרקע העלול לגרום לנהג לסינוור (עמ' 317, 350). כהן אישר כי לא בדק אם יש במקום קפל קרקע שכן לדבריו הדבר אינו רלוונטי לתאונה (עמ' 55).

(ו) השול הימני של הכביש: לדברי דרעי השול הימני אינו תקני שכן הוא צר מהדרוש בתקן ואף אין בו מעקה בטיחות (עמ' 403). לדעת כהן רוחב השול תקין (עמ' 50). טען כי במקרה של גלישה ימינה אינו יודע אם התוצאה הקטלנית הייתה נמנעת אם היה במקום מעקה בטיחות (עמ' 60), שכן מעקה היה יכול לגרום גם לתוצאה קשה יותר (עמ' 75). כפי שיצויין בהמשך, גירסתו של דרעי לתאונה איננה מקובלת עלי, ולפיכך אין לגורם זה כל רלוונטיות לתאונה.

(ז) הפרשי הגובה בין שול הכביש לבין פני האספלט: לדברי דרעי הפרשי הגובה הם גבוהים מאד, מהגבוהים שראה בימיו, ולאחר שהנאשם סטה מהכביש וירד לשול, הפרשי הגובה הגדולים גרמו לו להיגוי יתר כאשר ניסה לחזור לכביש, מה שהביא לכך שהרכב האיץ לכיוון הנתבי הנגדי, פגע במעקה הבטיחות מצד שמאל והתהפך (עמ' 345).

כהן אישר שלא בדק את הפרשי הגובה שכן הדבר אינו רלוונטי לתאונה (עמ' 44). לדבריו, הוא בדק את השול הימני ולדעתו הנהג כלל לא סטה מהכביש ולא ירד אל השול, כך שכל הטענה אודות הפרשי הגובה אינה רלוונטית כלל (עמ' 68). כן ציין כהן שלא מצא במקום סימני דחיפה לכיוון השול הימני, ואם דרעי מציין שבבדיקתו הוא מצא סימנים כאלה, אזי הדבר נובע, ככל הנראה, מכך שבדיקתו של דרעי נעשתה שבוע לאחר התאונה וייתכן שסימני הדחיפה שייכים בכלל לרכב אחר. כהן הדגיש שידוע לו שבמקום נערכות תחרויות נהיגה בין צעירים וייתכן שאחד מהם השאיר את סימני הדחיפה (עמ' 56 - 57). כן העיד כהן שבדק עשרות מטרים אחורה על גבי הכביש ולא מצא כל כתם סולר או שמן או גורם החלקה אחר (עמ' 45). גם לעניין זה, עמדתו של דרעי לגבי אופן קרות התאונה איננה מקובלת עלי, ולפיכך גובה שולי הכביש אינו רלוונטי לתאונה.

53. המחלוקת המרכזית בין שני המומחים נוגעת, כאמור, לגורם לתאונה. כהן, אשר היה בזירת האירוע סמוך לאחר התאונה, העיד כי בדק את כל זירת האירוע. לדבריו, לא היו כל סימני דחיפה המעידים על סטיית הרכב לעבר השול הימני, ולא היו סימנים בשול הימני (עמ' 45, 65, 67). בשטח לא היה כל כתם סולר, שמן או גורם חיצוני אחר שגורם להחלקה או לאובדן שליטה (עמ' 45). כן העיד כי סימני הדחיפה שמאלה באלכסון היו ישרים ולא בקשת (עמ' 50). לדבריו, יום אחרי תאונה בקושי אפשר למצוא סימני דחיפה בכביש, לא ברור כיצד מצא דרעי סימני דחיפה שבוע לאחר האירוע.

בתי משפט

ת"פ 11-06-19434

בית המשפט המחוזי ירושלים

03 יוני 2013

לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

עוד הוסיף כהן כי לא היתה כל סיבה שהנהג ירד לכורכר בשוליים הימניים, ואם היתה ירידה כזו, הדבר מעיד על אבדן שליטה ברכב עוד קודם לכן. כאמור, כהן הגיע למסקנה כי בשל נהיגה במהירות מופרזת או אובדן שליטה ברכב, סטה הרכב למסלול השמאלי, שם התנגש במעקה הבטיחות והתהפך.

מעיון בחוות דעתו של דרעי ומעדותו בבית המשפט עולה כי הנתון העובדתי היחידי שקובע דרעי הינו המצאותם של סימני דחיפה לשוליים הימניים. ואולם, קביעה זו מתבססת על ממצאים שמצא, לדבריו, דרעי, בעת שביקר במקום שבוע לאחר התאונה. לעומת זאת, כאמור, כהן, שביקר במקום בליל התאונה, בדק את הזירה כולה, ואני מקבלת את תוצאות בדיקתו לפיה לא היו סימני דחיפה לשוליים הימניים ולא היו סימנים בשוליים הימניים, ומכאן שאין קשר בין השוליים הימניים לתאונה.

עוד קובע דרעי (עמ' 17 לחוות הדעת) כי הנאשם איבד שליטה ברכב בגלל פגיעה מהמכשול בצמיגי הרכב הימניים שנגרמה בירידת הרכב מעבר לשול הימני. ואולם, ד"ר איתמר שרון, אשר הוגשה מטעמו חוות דעת מומחה לעניין כשל הצמיג (ת/19א), קבע מפורשות, על סמך בדיקת הצמיגים, כי הגלגל לא כשל ולא איבד אוויר עובר לתאונה וכי הגלגל על רכיביו לא גרם לתאונה אלא נפגע במהלכה ובגללה. דהיינו, גם תאוריה זו של המומחה דרעי נשללת.

בהמשך חוות דעתו מתבסס, למעשה, דרעי על השערות ומסקנות ולא על עובדות. בחוות דעתו טען דרעי כי: **"הנאשם איבד שליטה ברכב בגלל פגיעה מהמכשול בצמיגי הרכב הימניים שנגרמה בירידת הרכב מעבר לשול הימני..."** (נ/4), ומשנשאל דרעי בבית המשפט מדוע ירד הנאשם לשול הימני לא מוסר דרעי תשובה חד משמעית: **"העד חנניה דרעי: כן, אבל במקרה הזה הוא ירד; עו"ד קדר: למה הוא ירד? ת: זה צריך לשאול למה הוא ירד"** (עמ' 316-317). בהמשך מסביר דרעי שככל הנראה הנאשם ברח לשול הימני בגלל רכב שהגיע ממולו וסנוור אותו ואף מדגיש כי זו הסיבה היחידה לכך שהנאשם איבד שליטה וסטה לשול (עמ' 319). אך בהמשך מוסיף דרעי ומונה אפשרויות נוספות לאבדן השליטה כמו חושך ואי הכרת הדרך (עמ' 322). בחוות דעתו ציין דרעי את המחסור ב"עיני חתול" ככשל בכביש, אך בחקירתו הנגדית שלל אפשרות שהנהג ירד, לטענתו, לשול הימני בשל עיני החתול (עמ' 416).

בסופו של דבר העיד דרעי **"הכל, זה הכל תאוריה"** (עמ' 417).

מכל אלה עולה כי קביעותיו של דרעי אינן מבוססות אלא על ניחושים והשערות ולא ניתן לקבלן.

54. משנקבע כי לא הוכחו כשלי הדרך, ניתן לקבוע כי סטיית הרכב נבעה מכשלים בנהיגה של הנאשם – בין בשל מהירות מופרזת ובין בשל אבדן שליטה ברכב. לאובדן שליטה כזה יש להתייחס בהקשר לעובדה שהנאשם נהג בדרך כשהוא שיכור, לאחר לילה כמעט ללא שינה, בכביש חשוך ומתעקל, ברכב עמוס במספר נוסעים העולה על התקן. כל אלה יש

בתי משפט

ת"פ 11-06-19434

בית המשפט המחוזי ירושלים

03 יוני 2013

לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

בהם כדי להסביר את אובדן השליטה ברכב וסטיית הרכב לנתיב הנגדי, עד להתנגשות במעקה הבטיחות והתהפכות הרכב.
לפיכך ניתן לקבוע כי הגורם לתאונה הינו הגורם האנושי וכי הנאשם אחראי לתאונה ולתוצאותיה (וראה בהקשר זה ת"ד (ב"ש) 1001/08, מדינת ישראל נ' אבירן בוקובזה [פורסם בנבו]).

(ו) עבירת ההריגה

55. סעיף 298 לחוק העונשין קובע כי:

"הגורם במעשה או במחדל אסורים למותו של אדם, יואשם בהריגה, ודינו...".

היסוד הנפשי הנדרש להרשעה בעבירה זו הוא "מחשבה פלילית" המוגדרת בסעיף 20 כך:

"(א) מחשבה פלילית – מודעות לטיב המעשה, לקיום הנסיבות ולאפשרות הגרימה לתוצאות המעשה, הנמנים עם פרטי העבירה, ולעניין התוצאות גם אחת מאלה:

(1) כוונה – במטרה לגרום לאותן תוצאות;

(2) פזיזות שבאחת מאלה:

(א) אדישות – בשיוויון נפש לאפשרות גרימת התוצאות האמורות;

(ב) קלות דעת – בנטילת סיכון בלתי סביר לאפשרות גרימת התוצאות האמורות, מתוך תקווה להצליח למנען".

בעניין המודעות נקבע כי אין הכרח כי העושה יהיה מודע לדרך המדויקת של השתלשלות האירועים אשר הביאו בסופם למותו של אדם, אלא די בסיכון שבנסיבות המקרה (ראה למשל: ע"פ 3158/00 מגידש נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(5) 93; ע"פ 8827/01 שטרייזנט נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(5) 506).
כן נפסק כי אחת הדרכים המקובלות להוכחות יסוד נפשי היא הסתמכות על חזקות שהן למעשה ראיות נסיבתיות. וראה הדברים בת"פ (מרכז) 10773-07-09 מדינת ישראל נ' אופיר גיען [פורסם בנבו] בעניין זה:

"מן הפסיקה ניתן ללמוד על שני סוגי חזקות עובדתיות:

א. חזקת המודעות הכללית, לפיה אדם מודע בדרך כלל למשמעות התנהגותו, לרבות אפשרות התוצאות הטבעיות העלולות לצמוח ממנה. "כאשר אדם עושה מעשה העלול באופן אובייקטיבי לגרום למות קורבנו תוך שהוא מודע לכל היסודות המהווים את הרכיב העובדתי של העבירה – רשאים אנו להניח, בהיעדר ראיה לסתור, כי היה מודע גם לתוצאות הקטלניות..."

ב. חזקה עובדתית, הנוגעת לסוגיה של גרימת מוות מתוך פזיזות בכלל, ובמקרים של נהיגה רשלנית בפרט. לפי חזקה זו, יש קשר בין עוצמת או מידת הרשלנות שבהתנהגות הנאשם לבין יסוד הפזיזות הנדרש. ובתאונות דרכים קטלניות: אם מוכח כי התאונה נגרמה כתוצאה מרשלנות גבוהה, היינו סטייה גסה מרמת ההתנהגות הסבירה, יכולה לקום

בתי משפט

ת"פ 11-06-19434

בית המשפט המחוזי ירושלים

03 יוני 2013

לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

חזקה, שלפיה התקיים היסוד הנפשי הנדרש, ובדרך כלל בתאונות – מודעות לאפשרות הגרימה של התוצאה הקטלנית מתוך "קלות דעת"...

ניתן להוכיח את המודעות לסכנה גם שלא באמצעות חזקות. כך, כאשר מקבל העושה אזהרה על הסכנה שבהתנהגותו. כלומר כאשר נהג יוזהר כי נהיגתו מסוכנת, עשוי הדבר להוכיח כי היה מודע לאפשרות התרחשותה של תוצאה קטלנית מחמת נהיגתו..."

56. ומן הכלל אל הפרט :

כפי שקבעתי, הנאשם נסע לפנות בוקר בכביש חשוד כשהוא שיכור ועייף, ברכב מלא מעבר לתקן, וכתוצאה מכך איבד הנאשם שליטה על הרכב, חצה את הנתיב הנגדי, פגע במעקה הבטיחות והתהפך. בכך גרם למותו של המנוח ולפציעתם של הנוסעים האחרים. בכך הוכח היסוד העובדתי של עבירת ההריגה.

ובאשר ליסוד הנפשי: הנאשם מסר הן במשטרה והן בבית המשפט שאינו זוכר דבר מהתאונה או מהשעות שקדמו לה, אך בבית החולים הודה הנאשם בפני רס"ב סטוינוסקי ששתה אלכוהול בוילה (ת/32) ובמשטרה טען הנאשם שאם כל חבריו מעידים שהוא שתה אלכוהול לפני התאונה, הדבר ייתכן שכן אין לחבריו כל סיבה לשקר (ת/1). מעדויות החברים עולה, כמפורט לעיל, שהנאשם שתה אלכוהול ושכמעט ולא ישן באותו לילה, צחור מסר שהנאשם מיהר לחזור הביתה מהווילה ולא ייחס חשיבות לכך שהיה שיכור (ת/39) וכן מסר שזמן קצר לפני שהתחילו בנסיעה הביתה הוא שמע את הנאשם ואת המנוח מתווכחים מי ינהג והמנוח אמר לנאשם שלא ינהג כי הוא שיכור (ת/37), כך שהנאשם אף הוזהר לפני שהתיישב מאחורי ההגה על כך שנהיגתו מסוכנת.

אדם הנוהג בכביש מתעקל, בחשיכה, לאחר ששתה ולאחר לילה ללא שינה, כאשר ברכב יושבים אנשים במספר העולה על המותר – הריהו מודע לסכנה שהוא יוצר בהתנהגותו ולתוצאות הבלתי נמנעות של התנהלות מסוכנת זו.

יפים בעניין זה דבריה של כב' השופטת שטרסברג כהן בע"פ 5910/94 ברקוביץ נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(5) 353, 362: "רכב הוא כלי מסוכן, שנהיגה בלתי ראויה בו יכולה לגרום לתוצאות קטלניות, והקטל בכבישי ארצנו יעיד על כך, למרבית הצער... נהג הנוהג באופן היוצר תנאים להיווצרות מצב של מצוקה קשה, שבו לא יהיה בידו להשתלט על רכבו עד כדי חוסר יכולת למנוע תאונה קטלנית, אינו יכול לרחוץ בניקיון כפיו בטענה שלא התכוון ליצור את המצוקה שאליה נקלע ולהביא לתוצאות שנגרמו בעטייה... התקווה של "לי זה לא יקרה", כשאינן לה בסיס מציאותי ומקורה בהתעלמות מהמציאות ומהסכנה שהיא חופנת בחובה, איננה מפחיתה מעוצמת הרשלנות. נהיגה במהירות כזו, ברכב כזה ובמקום ובתנאי דרך כאלה מהווה רשלנות פושעת ומכילה את מרכיבי עבירת ההריגה על יסודתיה האובייקטיביים והסובייקטיביים".

57. אשר על כן אני מרשיעה את הנאשם בעבירת הריגה, לפי סעיף 298 לחוק העונשין.

בתי משפט

ת"פ 11-06-19434

בית המשפט המחוזי ירושלים

03 יוני 2013

לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

(ז) גרימת חבלה חמורה

58. אין מחלוקת על כך שכתוצאה מהתאונה נחבלו חבריו של הנאשם וכי עד היום טרם החלימו מפציעות אלה, הן גופניות והן נפשיות. לגבי החברים שנפצעו יש להוסיף כי על פי הראיות לפחות חלקם (כמו גם הנאשם) לא היו חגורים בחגורות בטיחות. לאחר התאונה מצאו עצמם "זרוקים" אחד על השני ברכב, וייתכן שאילו היו חגורים היו נזקיהם קלים יותר. מכל מקום, אין מחלוקת על כך, וכפי שעולה מהראיות, שכתוצאה מהתאונה, שנגרמה על ידי הנאשם כמפורט לעיל, נגרמו לחבריו של הנאשם חבלות חמורות.

59. לפיכך אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של חבלה חמורה, לפי סעיף 333 לחוק.

(ח) סיכום ומסקנות

60. לאור כל האמור לעיל, לאחר שבחנתי ובדקתי היטב את הראיות והעדויות, אני מרשיעה את הנאשם בעבירות הבאות:
הריגה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק");
חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק.
נהיגה בשכרות, לפי סעיף 62(3) לפקודה בצירוף סעיף 64(א) לפקודת התעבורה (נוסח חדש), תשכ"א - 1961 (להלן: "הפקודה");
נהיגת רכב בקלות ראש, לפי סעיף 62(2) לפקודה.

ניתנה היום, כ"ה סיון תשע"ג, 03 יוני 2013, במעמד הצדדים.

רבקה פרידמן-פלדמן, שופטת